

“Už nebudeme lidu lhát.”

Václav Havel

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

USPS 002670 • VOL. CI

STŘEDA 28. DUBNA 1993 - ČÍSLO 46 - WEDNESDAY APRIL 28, 1993

65c

ZPRÁVY

■ MIDDELFART, Dánsko

Na schůzce zahraničních ministrů zemí Evropského společenství minulou sobotu nedošlo k dohodě o zahájení leteckých útoků proti srbským vojenským cílům v Bosně. Britský ministr zahraničí Douglas Hurd uvedl, že Francie a Anglie budou diskutovat o dalších tazích vůči Srbsku tento týden s Clintonovou vládní správou. President Clinton prohlásil již dříve, že uvažuje o různých možnostech vojenského zásahu, včetně náletů na srbské pozice v Bosně. Organizace Severoatlantického paktu je již dávno na vojenský zásah připravena. Na tomto zasedání britský ministr sdělil, že Anglie použije letecké síly na ochranu 150 kanadských vojáků sloužících v Bosně jako část mírové armády Spojených národů, kdyby byli napadeni Srby. Mluvčí britského ministerstva zahraničí tuto zprávu potvrdil. Další britský činitel, který nechtěl být jmenován, řekl, že použití letadel k záchraně kanadských vojáků si nevyžaduje schválení Spojených národů.

Srbští váleční vězňové pochodují na dvoře v Tuzla, kontrolováni bosenskými vojáky.

Nad programem OH

Prof. Milan Zelený

Mnozí lidé (v r. 1991 i pánové Rychetský a Žák) mě žádali, abych se vyjádřil k ekonomickému programu OH a porovnal jej s růstovou strategií nezávislých ekonomů. Ing. Václav Žák mě již tehdy upozorňoval, že si OH jen “těžko dovede představit radikální obrat kursu, který se přijal”. Přijali tedy Klausovu šokovou terapii.

Vím také, že OH program v novinách “vyhodnotil” p. Leschtina — a to ve smyslu výsměchu a hrubé, paleo-svazácké propagandy. Nerad bych zde tedy byl, třeba jen vzdálenou podobností kritických postojů k programu OH a dramatické nečinnosti dnešní vlády, spojován s propagandisty.

Přesto, několik zásadních poznámek k programu OH si dovolím.

Východiska programu OH a růstové strategie se opravdu fundamentálně liší. Absurdní nereálnost programu spojování hesel liberalismu s praxí

Pokračování na str. 5

DOBRÁ CESTA? ANEB PROČ TEN ROZRUCH?

Dr. Bohumil Koblíha

Zvolení Ing. Miloše Zemana předsedou Sociálně demokratické strany zemí českých (ČSSD) vyvolalo podivuhodný rozruch. Zemanovi nepříznivě naklonění jako na příklad poslanec Pavel Bratinka z ODA ho odhalují jako moderního komunistu. Jiní ho vítají jako tvůrce nového Realistického bloku, a dokonce exilový Nedělní Hlasatel z 28. března 1993 nám poskytl půlstránku chvalozpěvů na Zemana od paní Marie Valevské. Proč ne. Ing. Zeman je člověk příjemné, hladce vyholené tváře, mužného vzrůstu, svého titulu hodné inteligence (což u mnohých otitulovaných dnes v zemích Českých běžné není) a navíc je v opozici ekonomickým

Pokračování na str. 4

Zde nejsou žádní Hemingwayové nebo Orwellové

R. Emmett Tyrrell, Jr.
Conservative Chronicle, 21. dubna 1993

Praha, Česká republika, 7. dubna — Toto je můj třetí zájezd do Prahy od vypaření se komunismu v r. 1989. Je to vlastně mé druhé Pražské jaro za sebou. Pomalu, ale znatelně se materiálně věci zlepšují. Pokud se týče svobody, je život lepší než byl od doby, kdy sem vtrhl Hitler 15. března 1939, a k úžasu smířlivců Británie a Francie zamordoval 250.000 Čechů — z nichž víc než polovina byli Židé.

Jsou tu ještě komunisté — někteří ve vládě a asi 12 procent v parlamentě, ale většinou jsou to starší lidé, zbavení bývalé ohnivé horlivosti bít a utiskovat. Většinou si tito dinosaurové hledí svého “notování marxismu duchům”, a mají-li vůbec nějaké mezinárodní

Pokračování na str. 5

Neústupní Srbové

Vojtěch Vogel — RFE

Když Srbové začátkem dubna odmítli mezinárodní mírový plán pro Bosnu a Hercegovinu, vycházeli zřejmě z přesvědčení, že mají dostatečnou převahu na bojišti a dostatečnou oochotu trpět hospodářskými újmami, aby mohli čelit pravděpodobným důsledkům svého rozhodnutí.

Organizace spojených národů se ještě nevzdala všech nadějí, že se přece podaří přesvědčit bosenské Srby, aby zvrátili své rozhodnutí a podepsali mírovou dohodu. Radě bezpečnosti byl předložen návrh, aby vyhlásila zosířené hospodářské sankce proti zbytku Jugoslávie, nepřijmou-li bosenská Srbové mírový plán do patnácti dní. Srbové sami však zřejmě kladou tvrdá fakta nad diplomacii. Cítí, že jim vojenské vítězství nemůže ujít a jsou připraveni za ně hospodářsky trpět. Nic nenasvědčuje

Pokrač. na str. 4

■ MOSKVA, Rusko

Ruský nejvyšší soud ve středu rozhodl, že výsledky referenda tohoto víkendu o budoucnosti země budou sečítány dvěma zcela různými způsoby, což nahradí další zmatek na volby, které již předem slibovaly zhoršení zápasu o moc.

Složitě soudní rozhodnutí dalo jakousi útěchu jak Jelcinovi, tak také jeho konservativním protivníkům v parlamentě, ale obyčejní ruští voliči se asi škrábou za uchem.

A prakticky to zajišťuje, že o výsledky referenda budou okamžitě hádky, jak ze strany vyhrávajících tak ze strany prohrávajících, protože se nebudou moci dohodnout na tom, kdo je kdo.

106 milionů ruských voličů dostane čtyři otázky: Podporujete Jelcina? Podporujete jeho hospodářskou a sociální politiku? Jste pro brzké presidentské volby? Jste pro časné parlamentní volby?

Jelcin chce, aby Rusové odpověděli ANO na všechny čtyři. To by mu dalo čerstvý mandát v polovině jeho pětiletého termínu, aby pokračoval ve svých nyní zastavených hospodářských reformách.

Jelcin tvrdí, že každá otázka by měla vyžadovat jednoduchou většinu těch, kteří volili.

Avšak zákonodárny sbor, ovládaný komunisty a nacionalisty zvolenými na termín pěti let, jsou proti rychlému postupu Jelcinových reforem a proti brzkým volbám.

Proto chtějí, aby každá otázka v referendu vyžadovala schválení většiny těch, kteří mají právo volit — bezpříkladná překážka, které za dnešního znechucení a apatie voličů by byla skoro nemožná překonat.

Ve středu Konstituční soud ša-

lamounsky rozhodl osmi hlasy proti pěti.

Rozhodl, že Jelcinovy formulky jednoduché většiny bude použito ke sčítání prvních dvou otázek (o důvěře v prezidenta a jeho politiku): formule super-většiny zákonodárců bude použito pro poslední dvě otázky (o brzkých volbách). Ale každá strana již předem naznačila, že bez ohledu na to, jak soud rozhodne, bude počítat nedělní hlasy podle té formule, které dává přednost.

Odhaduje se, že ti, kteří budou volit, dají hlas Jelcinovi, ale že se dostaví tak malý počet voličů, že nezajistí super-většinu na otázky o volbách. Pak by mohl Jelcin prohlásit výhru a legislativa by mohla popřít prohru.

Bývalý ministerský předseda Jegor Gaidar, architekt Jelcinových radikálních reforem, přišel ve stře-

du se svým vlastním varováním o následcích, jestli Jelcin prohraje.

"Rozhodneme o jedné jednoduché otázce v referendu 25. dubna: o otázce, budeme-li postaveni před "firing squad" nebo ne. Mním všechny ty, kteří volili pro nové hospodářství Ruska," řekl Gaidar novinám Komsomolskaja Pravda.

■ PORTO QUIPIRI, Angola

Ženy, sedící ve stínu velkého stromu baobabu na okraji tohoto válkou zrušovaného malého městečka, vypuknou v hlasitý, pohrdavý smích při pouhé zmínce o demokracii.

Před šesti měsíci byly mezi miliony angolských občanů, utíkajícími úprkem poprvé ve svém životě k prvním demokratickým volbám své země. Byl to okamžik plný naděje a slibů. Demokracie jim měla přinést mír a prosperitu po 17-ti letech brutální občanské války mezi Kubánci podporovanou marxistickou vládou a Američany podporovaným hnutím UNITA, vedeným Jonasem Savimbim.

Ted' jsou tyto ženy mezi uprchlíky. Ztratily všechno, co měly kromě malých uzlíků s věcmi, které nosí na hlavě.

Za takových okolností je proto jejich posměch pro demokracii pochopitelný. "Nechci už to slovo ani slyšet," řekla Marlina Juan Pedro, která měla šest dětí, když šla v zářij volit.

Ted' má jen čtyři, protože dvě zemřely na cholera ve špině uprchlického tábora, do kterého musela utéci.

"Demokracie nepřináší nic než neštěstí," řekla. "Předtím jsem věřila, že vyřeší všechny naše problémy. Ted' nevěřím v nic."

Když Savimbi dostal pouhých 48% hlasů v presidentských volbách a jeho strana UNITA dopadla ještě hůře v parlamentních volbách, urval Savimbi v boji 70% země od vládního vojska. Ale mezitím bylo zabito a zraněno na statisíce lidí, nebo museli utéci z domu. A to bylo nazváno "zapomenutá válka" — právě tak brutální jako konflikt v Jugoslávii, avšak přitahující sotva zlomek pozornosti.

Svět by udělal dobře, kdyby věnoval pozornost zoufalému stavu Angoly, a to kvůli celé Africe, kde

většina zemí je na nějakém stupni demokratizace.

■ WASHINGTON, D.C.

Ve zveřejněné zprávě Pentagonu uvádí generální inspektor Derek Vander Schaaf, že tajemníkovi amerického námořnictva byl předán seznam 35 admirálů a generálů americké námořní pěchoty, proti nimž by mohlo být zahájeno disciplinární řízení nebo administrativní akce buď za omlouvání chování letců amerického námořnictva na konvenci Tailhook v roce 1991 nebo za uvádění vyšetřovatelů na nesprávnou stopu. Zpráva obsahuje dále jména nejméně 140 důstojníků, kteří měli být zapleteni do případu svým oplzlým chováním, opilstvím či lhaním vyšetřovatelům. Tyto případy bude řešit admirál námořnictva (three-star) a generál námořní pěchoty. Nejvyšším vojenským činitelem na konvenci byl nynější šéf námořních operací admirál Frank Kislo, který již dříve uvedl, že mu o skandálním chování vojáků nebylo nic známo.

■ NEW YORK, N.Y.

Vyšetřovatelé výbuchu bomby, která silně zničila podpůrnou konstrukci Centra světového obchodu (World Trade Center) přicházejí nyní na to, že tento teroristický čin je zřejmě vlastně pouze částí široce rozvětveného spiknutí, jež je financováno velkými sumami z ciziny. Prozatím se ale neví, kdo peníze odesílal a proč. Jde prozatím též o částku ve výši 100.000 dolarů. Malá částka ve výši 2.400 dolarů byla zaslána příbuzným jednoho ze zadržovaných podezřelých z Německa. Další informace přicházejí také z Izraele a z Egypta. Příslušní činitelé pověření vyšetřováním případu nyní tvrdí, že mají v rukách pevnější důkazy proti šesti podezřelým, z nichž Ramzi Ahmed Yousef je stále ještě hledán. Ibrahim Elgabrowni byl zatím obviněn jen z vlastnění padělaných dokumentů a z bránění výkonu spravedlnosti. Jednotlivě zaslané částky z ciziny byly poslány mimo Německo také z Iránu a z další země Středního východu.

Srbské oběti války protestují proti přjezdu vyslance UN Lorda Owena do Bělehradu v Jugoslávii minulou středu. Zmrzačení se postavili podél cesty z letiště a obrátili se zády k jeho autu.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce
a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald

DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935

Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNĚHO):

UNITED STATES		CANADA (In US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články stotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars

3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

■ LONDÝN, Anglie

Nové irácké hnutí odporu — Irácký ústřední výbor pro dialog a následné akce — ústy svého mluvčího Saada Saleha Jabra tvrdí, že má široké kontakty v irácké armádě. Hlavním úkolem hnutí ale bude především sjednocení různých opozičních skupin s jedním cílem: odstranit Saddama Husseina. Předseda hnutí je generál Aref Abdul Razzak, bývalý irácký ministerský předseda, který vedl pokus o neúspěšný převrat v Bagdadu v roce 1965. Na tiskové konferenci Razzad prohlásil, že odstranění Hussaina musí být naplánováno a provedeno vnitřním vojenským zásahem.

■ JERUSALEM, Izrael

Ještě před zahájením nových rozhovorů o míru na Středním východě oznámil izraelský ministerský předseda Shimon Peres, že při jednáních přijde Izrael s návrhy na samovládu, kdy Palestinci budou moci mít vlastní policii, poštovní službu, budou moci sami řídit obchod a zemědělství a budou mít odpovědnost za zdravotnictví. Plán na zřízení vlastní palestinské policie byl vypracován Peresem a ministerským předsedou Yitzhakem Rabinem. Proti tomuto plánu se okamžitě postavila pravicová izraelská politická opozice. Organizace pro osvobození Palestiny (PLO) považuje toto nové mírové jednání, jež započalo v úterý ve Washingtonu, za rozhodující. Islamské hnutí odporu Hamas na druhé straně se zase staví proti obnovení mírových vyjednávání a vyhrožuje zvýšením protiizraelských násilností v okupovaných územích. Jordánský zástupce Hamasu Mohammad Nazzal řekl, že organizace bude bojkotovat rozhovory s hlavním politickým proudem PLO — Fatahem v Khartoune v Sudanu.

■ SEOUL, Jižní Korea

Severokorejský diplomat popřel zprávu, že Severní Korea má v úmyslu stát se znovu členem mezinárodního svazku států, které podepsaly dohodu o kontrole používání atomové energie. Rozhodnutí Severní Koreje vystoupit z tohoto svazku, jehož členové se zavazují nepoužívat atomové energie k nukleárnímu zbrojení, jen posiluje podezření, že tato země pracuje na vývoji nukleárních zbraní. Americký státní sekretář Peter Tarnoff v rozhovoru s jihokorejskými noviná-

ři v Seoulu řekl, že Severní Korea nemůže doufat v nějaké zlepšení vztahů se Spojenými státy, pokud se znovu nezaváže dodržovat dohodu zvanou Nuclear Non—Proliferation Treaty.

■ ITOMAN, Japonsko

Japonský císař Akihito navštívil ostrov Okinawu, kde shlédli výstavy ukazující, jakému hroznému osudu byli obyvatelé vystaveni během druhé světové války ve jménu tehdejšího císaře a Akihito otcem Hirohita. V posledních dnech války zahynulo na tomto ostrově skoro 150.000 japonských vojáků, 100.000 civilistů; v bojích bylo usmrceno skoro 13.000 amerických vojáků, námořníků a příslušníků námořní pěchoty. Císař Akihito se při návštěvě národního hřbitova a mírového pomníku za osudy obyvatel Okinawy omluvil. Mnozí z obyvatel byli japonskými vojáky donuceni spáchat sebevraždu. Na Okinawě se vedle asi 7000 příslušníků japonských obranných jednotek nachází také kolem 30.000 amerických vojáků.

■ RIO DE JANEIRO, Brazílie

President Itamar Franco předložil koncem minulého týdne svůj dlouho očekávaný plán, jak vyvést Brazílii z hospodářské krize. Hlavní body plánu nastínil ve svém projevu ministr financí Eliseu Resende: osekání rozpočtu ve velkém

Ve středu byl přivezen tento obrněný vůz ke zdi, opevňující budovy Davidiánské sekty blízko Waco, Texas. Bylo ho použito ke vstříkovaní slzného plynu dírami, vyvrtanými ve zdi a k ochraně agentů FBI.

měřitku, ostré zásahy proti těm, kdož se vyhýbají placení daní a urychlené prodávání státem vlastněného průmyslu do rukou soukromníků. Brazílská vláda musí podnik-

nout tyto kroky, chce-li při jednání s organizací Mezinárodního měnového fondu získat další nové půjčky.

Vyhlášení sbírky k převozu sochy Panny Marie v exilu do Prahy

(Závěrečný krok k ukončení exilní akce Mariánského sloupu — zahájen)

Na začátku našeho exilu byla uvedena v život akce Mariánského sloupu: za tehdy značných obětí byla zbudována socha Panny Marie v exilu a převezena do opatství českých benediktinů v Lisle, IL. Šlo o smírnou akci, aby totiž Matka Boží odpustila našemu národu urážku, jaké se jí dostalo stržením jejího sloupu na Staroměstském náměstí v Praze dne 3. listopadu 1918, a zároveň aby se stala Matkou našeho exilu.

Pohled Panny Marie v exilu byl zaměřen směrem k naší stovčáté Praze, kam jsme sochu toužili po celá ta desetiletí přivést, jak jsme se k tomu zavázali hned při zahájení akce Mariánského sloupu koncem čtyřicátých let tehdy ještě v západním Německu v uprchlickém táboře.

Nadešla doba, kdy můžeme konečně závazek splnit. Naši bratři a sestry ve víře v rodné vlasti chtějí sochu Panny Marie v exilu přivítat a umístit ji v areálu premonstrátského kláštera v Praze na Strahově, odkud bude žehnat nejen Praze, ale celé České republice!

Je však zapotřebí uhradit náklady spojené s převozem sochy a s jejím umístěním na sloupu na Strahově. Proto americký výbor pro převoz sochy vyhláší sbírku na tento účel a obrací se na všechny věrné mariánské cítele s prosbou o štedrou finanční pomoc. Dary na cestu sochy Panny Marie z exilu domů — do rodné vlasti - zasílejte laskavě na adresu:

Mr. Ludvík Pospíchal
3342 Vernon Ave.,
Brookfield
IL. 60513
tel.: (708) 485-8687

Šeky vystavte na

National Alliance
of Czech Catholics
(Marian Fund)

Zároveň vyzýváme k modlitbám za zdárné dokončení akce Mariánského sloupu, s jejíž duchovní náplní se ztotožňuje církevní hierarchie v dnešní České republice: aby bylo zajištěno církvi a našemu národu Boží požehnání v nových státoprávních začátcích.

Při této příležitosti bychom rádi upozornili, že slavnostní rozloučení se sochou Panny Marie v exilu se bude konat v neděli odpoledne 23. května 1993 v benediktinském opatství v Lisle, IL, u Chienga. Očekává se hojná účast krajanů a exulantů ze Spojených států i z Kanady. Podrobnosti budou ještě ohlášeny.

AMERICKÝ VÝBOR PRO PŘEVOZ SOCHY PANNY MARIE V EXILU:

Joseph Ivičič
Vice-president

Frank Schultz
President

Ludvík Pospíchal
Treasurer

Františka Uhlířova
Secretary

**9. května
Svátek matek**

Nezapomeňte blahopřát
svým maminkám

prostřednictvím

NEDELNÍHO HLASATELE

DOBRÁ CESTA...

krkolomnostem svého kolegy z Vysoké ekonomické pana Václava Klause. Titul článku je téměř Gottwaldovsky útočný, výrok M. Zemana proti dnešní vládnoucí garnituře: "Půjdeme vládě po krku!"

A v tom to vlastně všechno vezí.

Abychom lépe porozuměli celé dnešní situaci, musíme se podívat poněkud zpět a dokonce do exilové historie.

Po mém návratu z Lusacké university of Zambia jsem v roce 1984 byl některými přívrženci navržen na místo předsedy londýnské odbočky Společnosti pro vědy a umění (SVU). Velmi odvážně. Ti co mne navrhovali si neuvědomovali, že "vládu nad Londýnem" mají sociální demokraté. Moje kandidatura skončila doslova dosažením sociálního demokrata Dr. J. Krejčího, později profesora Emerita university v Lancasteru. Já byl zvolen zástupcem jelikož z Lancasteru je do Londýna přece jen kousek, Dr. Krejčí se v Londýně až do té doby prakticky nevyskytoval a někdo práci dělat přece musí. Při jednom počátečním rozhovoru s prof. Krejčím, kdy jsme spolu diskutovali jak dale na poli SVU, jsme zabrousili do politiky. Netajil se návaznostmi exilové sociální demokracie na socialistickou internacionálu a dokonce mi sdělil plány sociální demokracie pro budoucnost: po ukončení vlády komunistů bude komunistům třeba někde nabídnout politický prostor a nejlepší k tomu bude sociální demokracie. Tímto machiavelistickým trikem měla, dle prof. Krejčího, získat sociální demokracie nejvíce členů, hlasů a vedoucí politické postavení ve státě.

Jak víme, plán sociální demokracie nevyšel po roce 1989 naplno, protože oportunní komunisté dostali výhodné skryše a postavení v ostatních vládních stranách, zejména v ODS, ODA a OH. Ty strany byly notabene u národa, ještě chutnajícího růžovou poutovou vatu listopadu 89, populární.

Dnes je ale vše jiné. Národ pod jejich vedením dostává ránu za ránu. Korupce, zdražování, malversace i obyčejná zlodějina je tak zřejmá, že i pštrosové a zombi začínají přemýšlet co se to vlastně stalo a děje, a že se bude muset něco dělat.

Změna v politickém spektru bude nutná. Dokonce i komunistická strana v SSSR (SSSR pokračuje!) převléká kabát do sociálního demokratismu a tak se budou škatule hýbat i u nás. Pan Klaus vykonal úlohu mouřenína. Zkompromitoval plánovitě kapitalismus (a dodal zároveň do čichů bezedných kapes značné dávky deviz!) a dle nedávných analýz Miroslava Dolejšiho je jeho osud zpečetěn a půjde.

Klaus zdeptal občany, ožebračil zemi a připravil půdu k nástupu nové linie, kterou bude nepochybně sociální demokratismus. Jistě i na poli národního hospodářství, tam kde je dnes situace nejkatastrofálnější. I americký systém zaměstnaneckých akcií (ESOP) v něm lze použít, ovšem s tím, že nekontrolovatelnou a podstatnou část podílů si vždy a stále podrží stát!!! (V SSSR už s tím začali v kdysi prestižních podnicích komunismu ZIM.)

Proto ten rozruch okolo Ing. Zemana.

Nejde o negativní či pozitivní hodnocení Ing. Zemana, obojí je jen a jen propagací nové linie, nahrazující "občanská fora" a propagace "nové" strany!!! Osoba není důležitá, ale Zeman se hodí ke kosmetickému povrchu a pro reklamu, kterou nutně nový směr komunismu bude potřebovat. Od roku 1948 pozorujeme přece střídání komunistických garnitur. Jen socialisté směli mít slovo. Zjednodušeně: komunistická strana "A" je vystřídána komunistickou stranou "B", pak nastupuje komunistická strana "C" či zase "A".

Po únoru 1948 poskytla komunistická strana "příštřeší" sociální demokracii.

Nyní po plyšovém podvodu jí to v rámci leninských a machiavelistických taktik Sociální demokracie splatí naplno.

Pan Ing. M. Zeman zcela určitě půjde stávající vládnoucí garnituře po krku!!! O tom nemůže být pochyb.

Dle mých dobře informovaných zdrojů z Prahy, StB a KGB (s centrálou pro naše země v Hradci Královém), nedělala poslední tři roky nic jiného než shraňovala dokumenty o korupcích, podvodech a zločinech na nejvyšší úrovni. Že tyto korupce a podvody dosahují balkánských či spíše čínských rozměrů není třeba připomínat. Ing. M. Zeman dostane hodně z těchto informací a občan bude zírat a jásat: konečně někdo vyklidí ten Augiášův chlév. A všichni vstupme do sociální demokracie! To je ono!

Opravdu to bude ono? Opravdu Ing. Zeman vyklidí všechn hnůj? Je na to šance? Ovšem, že není. Odklidí jen to a potud, pokud StB a KGB dovolí. Jen tak, jak byl kdysi likvidován Slánský a spol., a jen tak, aby Slánského syn mohl zase sloužit věrně straně. Straně věřte soudruzi!!! (Vždy ovšem jen té "A", "B" či "C", co má za sebou posvěcení KGB. Běda, kdo šlápne vedle!)

Máme tedy my jako občané Československa (které bude možná opět ustaveno) vůbec naději se z koleček korupcí, podvodů, zlodějen a opakovaných velezrad dostat? Nebudeme se už nikdy moci zbavit kolotočových manipulací?

Pokud nebudeme chtít opustit dosavadní typ způsobu vlády, nemáme naději. Politické strany se staly mocenskými gangy a často doslova pařeníšti sprostého zločinu. Tento obraz ale není jen českým, slovenským či východním specifíkem! Podívejme se na Itálii, kde na štěstí je ještě tolik residualní svobody, že se o politických korupcích může mluvit, a kde politici pod tlakem obžalování, veřejného mínění a zbytků cti musí resignovat! Manipulace demokracie pomocí politicko-zločineckých gan-

gů či mafii se rozmohla po celém světě. I zde v Anglii jeden můj přítel, rodilý Brit, naříká: "Všechno je to jeden žabinec!"

System politických stran je dokonale nakažen mafiánským autokratismem a demokracie trpí imunodeficitním onemocněním. Sám o sobě systém za dnešní situace už neskýtá žádnou možnost sebeočisty, rekuperace či záchranu.

Musíme tedy k počátkům řízení a lidovlády. Ale o tom až někdy příště.

Neústupní Srbové...

tomu, že by vedení bosenských Srbů a vláda Srbské republiky byly v této věci v podstatném rozporu se svým obyvatelstvem.

Parlament jednostranně vyhlášené Srbské republiky v Bosně téměř jednohlasně odmítl hranice deseti autonomních oblastí v rámci suverénní Bosny a Hercegoviny, jak je navrhli mezinárodní zprostředkovatelé Cyrus Vance a David Owen. Odmítavé stanovisko bosenských Srbů však jde ve skutečnosti ještě mnohem dál. Jejich nejvyšší představitel Radovan Karadžić dal v těchto dnech jasně najevo, co je opravdovým cílem jejich válečného úsilí: rozdělit Bosnu a Hercegovinu na tři samostatné části mezi muslimy, Chorvaty a bosenské Srby.

Tento cíl je západním státům stejně nepřijatelný jako muslimské vládě Bosny a Hercegoviny, protože by to byla odměna Srbům za jejich agresi. Srbské milice, vyzbrojené těžkými zbraněmi bývalé jugoslávské federální armády, vyhnaly muslimy z rozsáhlých území v kampani, kterou nazývají "etnickým očišťováním". V jejich odhodlání dát sile zbraní přednost před vyjednáváním je utvrzují zkušenosti z minulého roku. Ačkoliv válka v sousedním Chorvatsku už před více než rokem skončila, drží Srbové nadále třetinu chorvatského území. Tehdy Srbové formálně přijali mírové řešení, zahrnující přítomnost jednotek Spojených národů ve čtyřech oblastech Chorvatska, obsazených srbskými milicemi. To však nezabránilo trvajícím okupaci těchto území a vyhlášení tak zvané Srbské republiky Krajina.

Válka v Bosně a Hercegovině mezitím dostává stále zoufalejší podobu. Muslimské vedení odmítlo dovolit Spojeným národům evakuaci žen a dětí z města Srebrenica, obklíčeného Srby. Evakuační operace představují podle muslimů nepřímou spolupráci se srbskou kampaní etnického očišťování. Muslimové se také obávají, že by Srbové na město zaútočili a rychle je dobyli, kdyby odtamtud odešla podstatná část z desetitisíců uprchlíků, kteří se tam v posledních měsících uchýlili. Muslimská vláda v Sarajevu dala před několika týdny z humanitních důvodů svolení k evakuaci, avšak obránci Srebrenice nedovolili, aby osm nákladních aut Spojených národů, přivážejících potraviny a léky, odvezlo z města ženy a děti a nemocné osoby. Hladoví a mrznoucí civilisté mohou sice sotva přispět k obraně Srebrenice, ale místní vedení zřejmě věří, že trvajícím přítomností velkého počtu bezbranných uprchlíků odradí Srby od zničitelského úderu na město nebo přiměje západní země k akci, která by zabránila velkému krveprolití.

Srebrenica je jednou ze tří enkláv ve východní Bosně, kde muslimové ještě odolávají srbské přesile. Město se stalo symbolem jejich odporu, když Srbové blokovali většinu pomocných konvojů Spojených národů, aby vyhladověním obyvatel přinutili obránce ke kapitulaci.

Další známkou pokračujícího úpadku ústřední autority v Bosně a Hercegovině je rozhodnutí vojenských velitelů bosenských Chorvatů převzít úplnou kontrolu nad většinou oblastí republiky, které ještě nebyly obsazeny Srby. Vojenské velitelství v Mostaru, baště Chorvatů v Bosně a Hercegovině, ultimativně vyzvalo bosenského prezidenta Izetbegoviče, aby stáhl všechny vládní jednotky z území, která mají podle mezinárodního mírového plánu připadnout pod chorvatskou správu. Nestane-li se tak do 15. dubna, jsou bosenská Chorvaté podle mostarského prohlášení rozhodnutí jednostranně prosadit svou vládu nad územími s chorvatskou většinou.

ZLEVNĚNÉ ZIMNÍ CENY DO EVROPY:

- PRAHA..... \$509.00
- VÍDEŇ..... \$478.00
- FRANKFURT..... \$429.00
- MNICHOV..... \$429.00
- ŘÍM..... \$459.00
- PAŘÍŽ..... \$429.00
- Pro návštěvnky z Československa do 3 měsíců pobytu jen ... \$680.00

Pro zimní dovolené nabízíme mimořádně levné zájezdy na Floridu, Havajské ostrovy, Jamajku a do Mexika.

Loďní zájezdy (cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

klausismu se zdá být genetickým znakem OH. Domníval jsem se, tak jako již většina lidí v Čechách a na Moravě, že na Klausově monetaristickém scénáři šokové terapie — obzvláště po zkušenostech v Polsku, Rusku i u nás — již opravdu nelze stavět vůbec nic. Lidé to již nadále podporovat nebudou (OH si zřejmě ve volbách v červnu 1992 mé rady ohledně ekonomiky k srdci vůbec nevzala).

Každý normální ekonom v Čechách a na Moravě musí potvrdit, že Klausův "scénář" byl hospodářsky zcela nedostatečný a diletantský, pouhým pokusem o upevnění ex-komunistických pozic v ČSFR — a proto snad i jednohlasně schválen tehdejší vládou a parlamentem.

Mýlil jsem se. Představitelé OH i nadále — po volbách, po pádu monetarismu a po Clintonově vítězství v USA (viz ing. Žák, RP, 2.4.1993) — zcela nevysvětlitelně a tvrdohlavě lpí na maoisticky koncipované, hospodářsky zcela neefektivní, bankrotářské kupónové "privatizaci", preferující jen mladého úplatkáře p. Koženého. OH se stává dokonce i proti zaměstnaneckému podnikatelství, spoluvlastnictví a sebeřízení, které zachránilo již tolik amerických podniků před bankrotem. Přitom i nadále utápějí své protipodnikatelské a protizaměstnanecké postoje v rétorice liberalismu: tahle "síla slov" a spoléhání se na symboly již opravdu nikomu nepomohou — je třeba činit, konečně!

Je třeba určité shovívavosti: ekonomický program OH zcela jasně nepsali ekonomové. I tak: pokud se v OH alespoň nějaký ekonomové rychle neobjeví, zůstanou jejich hospodářské "diskuze" i nadále zbytečné a odborně prázdné. Umělé zdůrazňování "realnosti" programu by nemělo být kouřovou clonou neschopnosti hospodářského myšlení.

Krátce tedy: od program OH se *růstová strategie* liší ve třech zcela základních aspektech:

1) OH program zdůrazňuje pouhou "korekci", ne zásadní změnu kursu. Postavíte-li, nemoudře, rychle (a radikálně), sklep na střechu a základy nad sklep — tak jak se stalo v ČSFR v řazení reformních kroků — pak následný pokus o "přerovnění" povede prostě k zborcení celé slátaniny. Všichni jsme přece občanům zodpovědní za pevný a trvalý dům, ne za narychlo "přerovnané" rumišťe — OH nelze vyjmát. Nelze přece "korigovat" kurs tam, kde žádný kurs neexistuje: opět upozorňuji na Polsko a Rusko a na nebezpečí vzniku autoritativního státu. Nejde ani tak o změnu kursu, ale o prvotní, pevné a trvalé ustavení spolehlivé cesty do budoucnosti moderního světa, ne jen do minulosti světů již dávno zašlých (že nebyly knihy a že se v ČSSR nedal studovat moderní kapitalismus nesmí být zámlinkou: jde o lidi a na společenské experimenty není čas). Nelze přece jen stále "korigovat" ze dne na den, ode zdi ke zdi, tak jak to ještě dnes OH navrhuje.

2) OH program má tendenci, podobně jako Klaus a někteří jeho poradci a la Sachs, převzít atributy vyspělého kapitalismu a prostě je "naroubovat" na atributy odumřelého socialismu. Tento postup vám rychle "zabije" oba systémy, skončíte s ničím, anebo s chaosem a la Russe. Socialistický systém musí do kapitalistického přerůst: rychle, spolehlivě a organicky, podle tržních a ne podle centrálně-dekretových principů. Jinak vše skončí jako v Polsku a v Rusku. CNN právě ohlásilo, že dle jejich průzkumů je 80% Američanů proti dalšímu lití peněz do děravých reforem v Rusku; katastrofa šokové terapie tedy nespočívá ani tak v hospodářském úpadku jako v nahrávání do rukou komunistů a exkomunistů, kteří pak mohou nesprávně interpretovat nesouhlas s ekonomickým diletantstvím s nějakou touhou po návratu ke komunismu. Tragedií by bylo, kdyby se šokové terapii a jejím naivním protagonistům podařilo kapitalismus a volný trh ve Střední Evropě a v Rusku zdiskreditovat nadobro.

3) Makroekonomická politika musí být odvozena od specifických politik mikroekonomických — ne opačně! Průmyslové, odvětvové, oblastní a podnikové politiky, určení cílů ve všech těchto oblastech si následně vyžadá vytvoření odpovídajících makroekonomických podmínek a identifikaci prostředků k jejich realizaci. Makroekonomická politika v Čechách a na Moravě dnes neodráží žádné mikroekonomické cíle či potřeby: je izolovaná, chaotická a samoučelná, nemá tedy sebemenší naději na úspěch (o tom by nemělo být pochyb). V Čechách a na Moravě však ani makroekonomická politika v podstatě neexistuje. Existují jen zájmy skupin a jednotlivců — a to nestačí.

Výše zmíněné tři aspekty jsou zcela zásadní, úspěch všeho ostatního, jakkoli dobrého či rozumného ve svých detailech, je od nich odvozený.

V programu OH lze souhlasit s mnohými detaily, obzvláště v rozpoznání a kritice nedostatků existujícího přístupu Léčby Klausem. Nesprávnou "léčbu" však nelze "korigovat", monetarismus přece nelze prostě "upravit", tak jako marxismus: není třetí cesty. Monetarismu je třeba se urychleně zbavit, tak jako se Američané radikálně zbavili Bushe a zvolili Clintona.

Cílem naší *růstové strategie* je fungující tržní hospodářství vyvolat k životu, ne je pouze simulovat hraním si na trh — skrze ponižující trhovecství třetího světa, které do našich tradic přece vůbec nepatří. Vycházíme přece z autonomie a individualismu, ne z antiliberální masovosti kupónů. Odmítáme veřejné aukce (což jen nahrává špinavým penězům staré i nové nomenklatury); o žádném "rozdávání" v investicích do zaměstnaneckých akcií nemůže být ani řeči. Jediné a opravdové rozdělení — obzvláště do zahraničních rukou — je podstatou kupónové "privatizace". Varujeme všechny strany obzvláště před podceněním primární role mikroekonomiky a nezávislosti podniků, obcí, oblastí i zemí.

Nahromaděné problémy šokového nepřechodu k tržnímu hospodářství je třeba řešit rychle — dokud je čas. Na diletantské "korigování" tak fundamentálně nesprávných cest již času, energie, důvěry ani morálního kapitálu nikomu, v Čechách či na Moravě, nezbyvá.

Zde nejsou žádní...

postavení buďto jako intelektuálové nebo techničtí experti — objeví se občas na nějaké americké universitě. Onehdy profesor Vojtěch Čepl z Karlovy university v Praze, který právě přehlížel dokončenou novou ústavu České republiky, si mi postěžoval a bědoval nad tím, že když jede do Ameriky, Češi, které potká na kolejních kampusech, jsou vesměs bývalí komunisté. Jejich dojem o nynější demokratické a pro-kapitalistické vládě v Praze je přirozeně pochmurný. A je také přirozené, že politicky korektní američtí profesori, snadno oklamatelní, přijmou každý chmurný dojem.

V Praze teď žije 15,000 Američanů, a jsou to poněkud smutné figury. Alespoň tak je nedávno zobrazil Respekt, jeden z vlivných pražských týdeníků. Žijí fantastickým způsobem, podle modelu života jakýchsi vyobcovanců, jaký kdysi vedli Ernest Hemingway a George Orwell v Paříži, ale to bylo již dávno. Současníci Hemingwaye byli oprávněně nešťastní nad první světovou válkou a všemi těmi zlomenými životy, které zanechala. Nedávná Studená válka skončila na zcela jinou, šťastnější notu. Co je to tedy, co tyto nynější "expatrioty" tak porazilo?

Odpověď je: nedostatek představitivosti a nedostatek talentu. Nejsou tu žádní Hemingwayové nebo Orwellové. Pařížští expatrioti byli nazýváni "ztracená generace". Pražští si říkají "Generace X". V té absurdní smyšlence není žádná poesie, je v ní jen nedospělá "angst" — úzkost. Pařížští expatrioti přebývali v kosmopolitním obchodě knihami a v jedné nebo dvou vybraných kavárnách. Pražští "patheticos" se zdržují v laundromatu (jménem Laundry King's), v "jointu" jménem New York Pizza a ve dvou barech: Joe's, a American Gay Bar.

Podle Respektu, mnozí z těchto amerických expatriotů jsou "misionáři" Zeleného terorismu, "femismu", "politicizování AIDS" a jiných "podivných náboženství". Nezískávají mnoho "obránců" na víru, a jestli je to překvapuje, mohou s nimi sympatizovat.

Oblečení a chování mnoha Čechů je skoro takové jako hipíků. Když jsem přišel do kanceláři Respektu, vypadalo to tam jako opravdové útočiště hipíků kolem roku 1968. Byla tam hojnost plnovousů a ošoupaných džínů. Někteří měli brýle starého - babiččina — stylu a dlouhé vlasy. Ale Respekt nevznikl z kultury mladých z šedesátých let, hledajících halucinogenní drogy a volný sex. Zrodil se z protikomunistického zápasu let osmdesátých.

Mnozí z jeho ještě zcela mladých příspívatelů psalo v protikomunistickém podzemí, kde se odvažovali riska, že budou bití a vsazeni do vězení. Jan Macháček, ekonomický dopisovatel Respektu, je dobře obeznámený s literaturou ekonomů volného trhu jako je Hájek a Friedman. Jeho politika zní skoro reaganovskými. Když jsem odcházel z jeho kanceláře, zpozoroval jsem na předních dveřích Respektu nálepku, na které bylo natištěno "Svobodné volby pro Vietnam". To je asi daleko od myslí patnácti tisíc pražských amerických patriotů, kteří věří, že ve Vietnamu triumfovala svoboda, když byli vietnamští spojenci Ameriky poraženi.

"Protiamerikanismus je mezi těmito Američany velmi populární," říká Michael Semin při kávě v Pražském občanském ústavu (Civic Institute), další po-komunistické instituci s kořeny v boji proti komunismu. Civic Institute často pořádá veřejné forum o demokratických hodnotách a hospodářství volného trhu. Jeho čítárna obsahuje svazky, které by na amerických kampusech byly považovány za nanejvýš nesprávné. Jako mnozí politicky činní Češi přítomné doby, včetně resolutního ministerského předsedy České republiky Václava Klause, Civic Institute se klání k myšlenkám zakládajících otců Ameriky — founding fathers of America.

"America, love it or leave it," byl bojovný pokřik hlavního proudu Američanů v sedmdesátých letech. Američané, kteří ji dnes opustí a uprchnou do Prahy by ji možná znovu milovali, kdyby naslouchali českým bojovníkům za svobodu r. 1989, kteří nahradili totalitaristy včerejška.

Pinnacle Home Improvement Loans

Žádné vydání za odhad! Žádné vydání za Title! Žádné vydání za zápis!!!

PŮJČKY DO \$5,000

Joan Iwema

First National Bank of Cicero
6000 W. Cermak Rd, Cicero
(708) 780-4970

Doug Jankovic

Berwyn National Bank
7112 W. Cermak Rd, Berwyn
(708) 780-2025

Members FDIC

(Dočasná nabídka)

Komu poslouží

Vše, co se stane, nebo co někdo dělá, má vždy nějakou příčinu. Čin nebo dílo, je jen jejím důsledkem. Podíváme-li se na to, co se děje v naší sametové zemi pod tímto zorným úhlem, mnohé nám bude jasnější. Nelze popřít, že namísto demokratického řádu, založeného na právně i lidsky čistých zákonech, zavládl u nás — chaos! — Je to až příliš zřejmá skutečnost, na kterou narážíme na každém kroku. Ten chaos je však jen důsledkem určité činnosti, především naší sametové garnitury. Ptejme se nyní proč vznikl. Hledejme příčinu!

V historii zločinu je jen málo velkých loupeží, které nejsou spojeny se záměrným vyvoláním chaosu a paniky. Chtěl-li někdo ze zločineckého podsvětí, a je jedno v které části světa to bylo, uskutečnit nějakou opravdu větší loupež, vždy předem přemýšlel o tom, jak vyvolat nějaký rozruch, který odpoutá pozornost od místa činu a odvede zastánce zákona zcela jinam. Ve většině případů to vycházelo, i když byl později lupič spravedlností nalezen a potrestán. Zkrátka vyvolání chaosu vždy bylo jedním z triků zločinců.

Budeme-li nyní hledat pravou příčinu chaosu, který naši zemi zahlučuje, bylo by chybou opomenout také tento výše uvedený zločinecký trik. Neboť to, co se u nás děje není ničím jiným, než zločinem, který se připravuje, respektive, který již je uskutečňován! A není to zločin malý, tak jako nejsou malými zločinci ti, kteří jej páchají. I kofist stojí za to. Je jí celá republika a vše, co právem patřilo a patří obyvatelům, kteří v ní žijí! A zločinci jsou sametoví příslušníci světového gangu, kteří k nám byli nasazeni po dohodě s mezinárodním komunismem, který je jen složkou onoho gangu uchvatitelů moci nad světem. Proto také zde muselo zavládnout prostředí chaosu, proto museli být obyvatelé této země srazeni ekonomicky i morálně až k zemi, aby zločinecký klan sametových měl volnou cestu. Jen jim slouží veškerý ten chaos a bezvládní. Jen oni se tak sveřepě brání, když se někdo z občanů odváží tuto nevyvratitelnou pravdu říci nahlas!

Možná po přečtení této předcházející stati se mnou nebudete souhlasit. Bude se vám to zdát příliš absurdní. Ale já jsem přesvědčen, a spolu se mnou mnozí další rozumní lidé této naší zmenšené republiky, že je to pravda, pravda sice krutá, ale reálná. Místo pořádku a práva u nás zavládla zločinnost a prostituce, o ekonomickém chaosu nemluvě, místo návratu ke ztraceným morálním hodnotám přišla další morální devastace. Mezi sametovými samovládcí je více podvodníků, prospěchářů a morálně zkažených, než bylo ve vládě komunistů před listopadem 89. A nikoho již zde nepřekvapuje, že většina sametových má za sebou výraznou komunistickou minulost, včetně SAMETA I. Václava HAVLA!

Ing. Jaromír Thuma, Praha

KAROLINA SVĚTLÁ

MILÁČEK LIDU SVĚHO

ČASOVÝ OHLAS

POKRAČOVANÍ

„Vím to, vím, dědečku, že co nejlépe podle domnění vašeho o mne jste se postarali,“ lida chvějícím se hlasem mu odušila, „snažím se také ze všech sil, abych vám byla za to povděčná a se těšila na příští svůj domov, velikolepý ten palác ve stínu onoho velebného domu, v němž složeno tolik posvátných památek; avšak srdce moje přeče jen toužebně obrací se k místnostem, kdež jsem odrostla dětství, kde jsem byla vychovávána, kde jsem se naučila znáti Boha a svoje k němu povinnosti.“

Pohnutě se zamlčela lida, než pokračovala:

„Ach, dědečku, neize mi, abych ti vypsala, co jsem cítila, když mi bylo dovoleno ve starém kostele našem, zasvěceném mé patronce, zvonit klekáni. Zdávalo se mi, že se pouštím po vlnách slavných zvuků zvonu ke mně zástupy andělů, šeptajících mi o ráji, napomínajících mne sladkými hlasy, abych zůstala vždy věrnou ctnosti a hodnou překročení posvátný jeho práh. Ach, nezapomenutelný mi zůstaly ony tklivé večerní hodiny, rovněž jako ona usmívavá jitra nedělní, kde při prvním ruměném světla rozběsku, když dennice ještě nad východem se chvěla, jsem vše v kostele připravovala k slavným službám božím, leštic posvátné nádoby, naplňujíc vázy květinami a přivazujíc k voskovým svícím fábory, co do barvy svátku přiměřené; když mi bylo dopřáno upravit na hlavě svaté Panny stříbrný závoj perlovými hvězdami vyšitý, a ověnčiti skráně světic korunami růžovými.“ —

A lida opřela hlavu o lenoch svého křesla, v upomínkách těch se kochajíc.

Děd jí neodpovídal. Byltě si patrně umínil mezi řečí její, že ji nechá vyblouznit, pak snad že bude spíše rozumným důvodům přístupna.

„Jak dlouho jsem se modlívala večer na svém loži, na něž hledělo tím úzkým, podlouhlým oknem přece tolik velikých hvězd,“ snivě hovořila dáte. „Jak pilně jsem se učila ve škole a jak vroucně prosila velebnou matku, stanovující mi za odměnu mé pilnosti, že mi povolena o hodinu delší prázdeň v zahradě, abych místo toho směla posluhovat ctihodným sestřím v nemocnici a v lékárně! S jakou zbožnou úctou sledovala jsem bílé, podlouhlé prsty jejich, když připravovaly svým svěženkám napoje, léky, obvazky! Jak vše jsem si přávala státi se tak obratnou, trpělivou, obětavou jako ony, abych mohla ulevit bolestem a trampotám svých bližních! Což si můžes, dědečku, skutečně cosí krásnějšího a záslužnějšího představití nad působení takové, stále jen ve službě Nejvyššího se svatým jménem jeho naitech ve dne v noci konané? Ach, z kláštera jest zajisté jen jediný krok do nebe, kdežto ze všech ostatních života drab, tolika pokušeními oblétaných, jimž nedovedeme vždy se opráti — jimž propadáváme mnohdy bezděčně, ba neuvědoměle, často i vinou jiných — jest k němu cesta asi velmi dlouhá a obtížná.“ —

Starý hrabě si odkašlal, váhaje s odpovědí, avšak objevení se sloužícího mezi závěsy u dveří povinnosti té jej zprostilo, čímž očividně se mu odlehčilo.

„Co jest, Morici?“ kvapně se ho tázal.

„Blíží se návštěva, Excelenci.“

„Tak? Návštěva? Nemohl jsi rozeznat, kdo to asi jest?“

„Nemýlím-li se, Excelenci, jest to povoz doktora Snětivce.“

„Ach, doktor! Bude mi příjemným.“

„Zajisté nepřijíždí bez noviny,“ opět po francouzsku ke vnučce se obrátil. „Věřu jest čas, abychom dospěli k nějakým koncům a starosti svých byli zbaveni. Nebude-li ti to překážeti, dám doktora zavést sem.“

„Nikoli, dědečku, naopak, prosím za to. Již dávno si přeji zevrubně znáti všechny naše tísně, z nichž mi dobrou polovici z přílišné laskavosti zatájuješ. — Doktor ti uspoří nepříjemnou práci mi je zjeviti, necháš-li ho bez obalu a zpříma o všem pojednávat.“

„Ale jeho způsoby, jeho způsoby! Neurážíjí tě příliš? Bývá tak všetečný, ba vtíravý.“

„Nebudu si jich všimati.“

„Je-li to doktor,“ obrátil se hrabě znova k sloužícímu, „přiveď jej sem a přines čerstvou kávu.“

Nemýlil se Moric. Byla to skutečně bryčka doktora Snětivce, po celém okolí veleznamá, již byl zahlédl na vozové cestě, z města ke hradu v oklikách srázných vystupující.

Vyskočiv pružností, kteráž jej ve všech slovích, činech a pohybech vyznačovala, doktor ani dost málo se nedivil cti, že má býti zaveden do jizby, kde pan hrabě právě trval v přátelské rozmluvě s komtesou lldou. —

Jsa jím tam uveden, posadil se v nejlepší míře mezi vnučku a děda ke kávovému stolku, vyprázdnil první a druhý koflík jediným douškem, sotva se omlouvaje, že tak činí, jelikož má po jízdě osvěžení a posilnění potřebí.

Teprve po koflíku třetím, rovněž bez respektu vypitím, pravil bez okolků hraběti, jenž jej již nikoli bez netrpělivé nelibosti pozoroval:

„Kupec jest nalezen. Co říkám, kupec, král, ideál všech kupců.“

„Vyslovte se určitěji, milý doktore,“ napomínal hrabě dnes opět, jako po každé, kdykoli se s ním setkal, uražen jeho nedbalým chováním.

„Že se mám vysloviti určitěji? Což Vaše Excelence skutečně neuhodla, jakého kupce míním?“

Hrabě mlčel vznešeně. I nezbylo doktorovi než vítězně mu ohlásiti:

„Braný to jest.“

„Braný?“ opakoval hrabě pohrdlivě, tvář se, jako by si nemohl skutečně připomenouti, ke komu jméno to se vztahovalo.

„Ano, Braný, ten bohatý továrník, jehož narozeniny jsme předešlý říden v Orlovicích tak okázale slavili.“

Čelo děda i vnučky jeho přelétl stín. Jak dlouho to trvalo, než se odhodlali pozvání k slavnosti té vyhověti! Jak neradi k ní se dostavili, nemajíce jiného při tom na zřeteli, jak byl Snětivec dobře uhodl, než aby si to s orlovickými nepokázili! Jak se cítili poníženi mezi těmi nafouklými měšťáky, kteří je nechali bez povšimnutí v koutě sálu seděti, a jak uraženi, že ten, jehož poctili přítomností svou, se nepřišel k nim schválně děkovat, ba stoje dva kroky od nich a jsa patrně doktorem na ně upozorněn, ani k úkloně se nepohnul!

„Ano, ano, již vím, koho míníte,“ s touž pohrdlivostí hrabě pokračoval. „Musím vás však upozorniti, že jsem tehdejší vaši besedu jen proto navštívil, abych orlovickým dal najevo, že hodlám zůstrati provždy blahosklonným sousedem jejich. Jestliže panuje o tom jiné mínění, tož vás žádám, abyste je ve smyslu tom opravil. Co se týče koupě dvorce, jehož se chci zbaviti, poněvadž mi nic nenese, myslím, že si ho nedá ujíti baron Perný, jemuž bych ho také, upřímně řečeno, nejraději dopřál.“

Doktor Snětivec náhle povstal.

„Račte učiniti podle libosti. Lituji, že jsem Excelenci a komtesku vnučku zbytečně vyrušil. Jestliže pan baron velmi solidní pán. Jsem přesvědčen, že složí ihned šestinu kupní ceny a každých pět let opět šestinu bez další pobídky nebo zvláštního upomínání z vašnostiny strany.“

„Jen si opět sedněte. Vždyť jste sotva přišel a jste dosud všecek udýchán,“ pobízel hrabě doktora, dobře věda, že by to se splátkami barona Perného, lehkomyšlného a marnotratného hejska, skutečně tak, ne-li ještě hůře dopadalo, jak to Snětivec líčil. „Snad nemáte tak naspěch? Dnes již v kanceláři své málo provedete, vždyť táhne na šestou.“

„Spěchám k Branému s odpovědí Vaší Excelence. Takový kníže v říši obchodu, jakým jest teď on, mívá pramálo trpělivosti a vyčkavosti. Co mu prolétne

MILÁČEK LIDU SVÉHO

ČASOVÝ OHLAS

dnes hlavou, zítra již má být hotovým skutkem. Chce pozemek nablízku města v poloze zdravé, pěkné, možno-li lesnaté, a najde-li, co se mu hodí, nejen na několik set, ale na několik tisíc hleděti nebude. Čím jest jemu tisícovka, Excelenci? Tolik asi má u něho ceny jako u mne jedna z mých — navštívenek."

A doktor Snětivec přirovnání tomu, jež pokládal patrně za náramně případné a nadmíru vtípné, hlasitě se zasmál.

„Nuže, sedněte si," Excellence opět naléhala. — „Bylo by proti všem pravidlům pohostinství, kdybych vás propustil nedostatečně posilněného po cestě, již, jak pozorují, pouze v zájmu našem jste podniknul."

A hrabě zazvoniv na Morice, kázal přinést láhev vína a k ní zákusek.

„Vaši koně budou mít také oddechu potřebí," dodal, „cesta sem na hrad unaví i nejlepší běhouny, k nimž vaše dýchavičné herky, jak snad sám mi přisvědčíte, právě nenáleží."

A teď se zase zasmála Jeho Excellence svému vtípu, nemálo se těšíc, že se jí podařilo bodavou zmínku doktorovu o knížeti obchodu tak vhodně splatit.

Ale doktor hraběti nedopřál radosti, aby byl projevil citlivost, že se vysmívá jeho spřežení. Zasmál se srdečně s ním, prohodiv několik otřepaných žertů o svých Pegasech, s nimiž se prý hodlá přece jen ještě zaskvíti na výši Parnasu všem posměváčkům a závistníkům na vzdory. Při tom si konečně opět sedl, chovaje se však, jako by bral výrok hraběte doslovně a pro jiného na místě svém neservoval, než aby se skutečně na svou cestu zpáteční řádně posilnil.

Hrabě byl jako na trní při hovoru o stavu obilí a jeho cenách, jimž se líbilo doktorovi jej teď baviti, necháváje Braného a co jej na bělotýnský hrad přivedlo, úplně stranou.

Ale nebyl přece jen s to, aby nudu tu dlouho snášel, a skočiv doktorovi konečně zcela neočekávaně do jeho výkladů, zostrá se ho tázal na to, co jej zajímalo.

„A k čemu potřebuje ‚tento‘ Braný nového pozemku? Nezohavil celé to pěkné okolí orlovické svými triviálními stavbami? Ještě není dosti těch nebetých komínů, začazených domků, těch vlečných dráh, těch dvorů plných hranic dříví, hromad uhlí, tyček a kol železných, těch kasáren se zamřížovanými okny, plných dýmu, hluku, nezdravého výparu, a bledých lidí? Má toho být ještě více? Chce naprosto celou krajinu znešvařit? Mohl by si dát věru již pokoj. Či nemá ještě těch milionů dost, které mu ujec zůstavil? Chce si jich rovněž tolik teď sám ze země vydupati, aby dokázal, jak účelivým jeho jest zákem?" —

Ilda sebou pohnula, jako by i jí naplňovalo pomyslení na to, co děd byl říčil, ošklivostí a nechutí.

Doktor se několik okamžiků bystrými svými očima do ní zadíval.

„Tentokrát neběží Branému o nic podobného, pokud mně známo," tvrdil s výrazem poněkud potutelným kolem úst. „Chce zakoupiti pozemek nepřihlížeje k jeho výnosnosti, nežádaje si, než aby vynikal krásnou polohou, neboť hodlá — avšak prosím, abyste to zachovali v hluboké tajnosti..."

„Pokračujte přece!"

„Hodlá prý teď založiti kapli, kostel, nebo cosi podobného."

Ildina tvář se k němu náhle obrátila, pozbývající odpudivého výrazu.

„Co... co... že chce založiti?" zajíkal se hrabě.

„Jak jsem pravil: kapli, kostel, nemocnici, útulnu, školu, jedno nebo druhé, či snad všechno najednou,

kdo ví? Prostředků má věru dosti, aby založil celé město."

Ildiny líc pokryly se jemným ruměncem. Již n sledovala hovor dědův s prostořekým doktorem jen z nemilé nutnosti, nýbrž se skutečnou účastí.

Doktor si toho dobře povšiml, pokračuje s potutelnější ještě vypočítavostí než dříve:

„To vám je člověk, Excelenci, ten můj klient, až k neuvěření, pravá studie psychologická, typ zcela nový, pouze naší době náležející, ve všem úplně moderní. Vydělává rád peníze, a myslím, že se toho nikdy nenasytí, ale více ještě než na sebe pomýšlí na ty, kdož mu jeho miliony dobývati pomáhají, a možná, zemře-li k ujcovu příkladu jako paníc, jak se dle všeho podobá, že jim je odkáže. Já aspoň bych se tomu ani dost málo nepodivil. Dokud žil strýc, nesměl se ovšem s podobnými náhledy vytrásiti, avšak na svých cestách zcela pod pokličkou, aby starý o tom nezvěděl, pídíval se vždy po všech lidumilných spolcích, navštěvoval dobročinné ústavy, zejména kláštery, poznáváje si velmi pilně, co tam pozoruhodného seznal. I zdá se mi, že chce teď uskutečnití všechno najednou, co blahodárného v cizině spatřil. Není-li to podivín první velikosti? Co by dělal jiný na jeho místě, ja pánem jmění tak báječného! Zdaž by si trdil hlavu osudem svých dělníků a umouněných jejich fakanů? Ponechal by vše nějakému řediteli a sám by se usadil zajisté ve Vídni, kde by se snažil zakoupiti baronství, dobytí titulu vládního rady, a kdyby mu osten citíždosti ještě nedal spáti, zdaž by vše nenasadil, aby se dostal do ministerstva s portefeuillem nebo bez portefeuillu? Doba jest k tomu, jak Vaší Excelenci nejlépe povědomo, nadmíru přízniva. Všude vládnou především peníze, musí před nimi vše chtít nechtít ustoupiti: nejslavnější rody, nejstarší erby, nejdávnější, nejskvělejší zásluhy naší šlechty."

Hrabě sebou netrpělivě se svaštělým čelem na sedadle pohyboval. Ale Ilda mu nedopřála času, aby pronesl, co trpkého asi pronéstí hodlal.

„Nevíte, pane doktore, zdali cestoval pan Braný také v jižní Francii?" živě doktora se otázala.

„Nevím, kde všude po Francii cestoval a v kterých městech se obmeškal," odvětil doktor, snaže se zůstatí zcela lhostejným, avšak nemoha tomu zabrániti, aby mu z očí nevyskočil vítězoslavný blesk, jenž na štěstí, byl-li i pozorován, nedošel pravého u jeho posluchačů výkladu. „Zeptám se ho na to. Zajímá mě vědět, kde nejlépe se mu líbilo."

„Zeptejte se ho," zašeptala Ilda ostýchavě, avšak se zrakem plamenným, „navštívil-li také klášter svatě Ildegondy, na dvě stanice od Lyonu vzdálený, při němž jsou proslulé školy a opatrovny, a zejména nemocnice pro ženy a děti tříd nemajetných, které podle mého mínění nemají co do správy, vedení, průmyslného uspořádání sobě v Evropě rovných."

„Zeptám se pana Braného, zdali klášter ten navštívil; a nenavštívil-li, smím se mu o něm zmíniti?"

„Ach, zajisté," horlivě svolovala Ilda, „a kdybyste zpozoroval, že jej zajímá, co mu o něm vypravujete, tož prosím, abyste mi dopsal, nemožno-li vám osobně mne navštívit, a já shledám veškeré zprávy o něm, jež u sebe chovám — myslím, že mám vše, co o klášteře tom kdy napsáno a vytištěno bylo — a zašlu" ... žár šlehl Ildě do tváře, chtěla patrně jiného říci, než dodala: „a zašlu to vám k volnému nahlédnutí — a — a použítí."

„Děkuji napřed za nevyrovnanou ochotu Vaší Milosti," uklonil se doktor dvorně hraběnce, stále jako růže se rdící. „Jsem jist, že o přízeň mi slíbenou co nevidět hlásiti se budu," dodal významně; při čemž vstal, maje se opět k odchodu, aniž mu starý hrabě již odporoval. Bylť se na jeho zprávu, co Braný vše hodlá, jaký v něm duch a smýšlení a jaký teď vane vítr v jistých kruzích vídeňských, kterak to teď dopadá se šlechtou a oceňováním jejích zásluh, velmi hluboko a opravdově zamyslí.

Doktor se poroučel, ani se již neotáčav, kterak to pan hrabě s prodejem dvorce myslí, má-li jeho klient naději jej obdržeti, neb hodlá-li dáti přednost svému sousedu, baronu Pernému. Pokračování příští středu

Varující memento

Elmar Chmel, Praha

Tři roky uplynuly od VSR (velké sametové revoluce) a pozornému občanu stačí sledovat obsazení vedoucích míst státních orgánů a hospodářské sféry. Rudé bratrstvo již dávno poznalo, že jim nehrozí odstavení od koryt ani postih. Odcizené finanční prostředky jsou aktivovány v různých akciových společnostech v jejichž čele jsou opět bývalí nomenklaturní kádři. Řeči o vracení těchto prostředků lidu sloužili jen k ohlupování lidu. Parlament oddaluje uznání III odboje, ti, kdo byli postížení vymárají, zbytek je znovu zastrasován. Prostý občan se stal znovu prostředkem těch, kteří ovládli politickou scénu, rozdávají majetek státu hluboko pod cenou a nedávno prosperující podniky přivádějí k bankrotu, aby se dostali do rukou mafie za výhodné ceny. Životní a sociální potřeby občanů nikoho nezajímají. Z volebních slibů dávno sešlo a ekonomická genocida vytváří atmosféru strachu. Nadále působící mafie a její kádrové rezervy znovu drží otěže moci.

Chybí jen málo a padesátá léta mohou mít pokračování jestliže se jako národ nedokážeme vzpamatovat a různé zakročít. Bylo by chybou demokracie nevidět a dát se chlácholit hesly o lidských právech, jakož tím, že nejsme jako oni.

Oni totiž budou vždycky oni a jestliže je demokraticky nezbavíme moci, pak nebude dlouho trvat a poznáme, že jsme vlastní vinou a hloupostí opět těmi, kterým budou beze všech ohledů tvrdě vládnout.

ZPRÁVY

■ KEY WEST, FL.

Minulou sobotu vyplulo prvních asi deset lodí na Kubu. Lodě jsou naloženy osmi tunami vitamínů, potravin a nemocničními potřebami. Organizátor této flotily vede skupinu, která má název Basta — česky Dost. Po zhroucení Sovětského svazu Kuba ztratila roční podporu ve výši 5 bilionů dolarů. Začátkem tohoto měsíce kubánské ministerstvo zahraničí ohlásilo, že vypukla epidemie slepoty způsobující oční nemoci, kterou částečně působí nedostatek vitamínu B. Proti akci se staví ti, kdož tvrdí, že tato humanitární pomoc stejně přijde do rukou kubánské vlády, ačkoliv zásilky má převzít kubánský Červený kříž, Ekumenická rada a Baptistská konvence. Americké ministerstvo obchodu dalo k vývozu povolení.

■ SAN JUAN, Portoriko

Uprchlíci z Číny používají Portoriko jako místo vstupu do Spojených států. Ilegální čínské emigranty přepravují gangy po moři do Portorika. Za propašování chtějí 15.000 dolarů. Z Portorika mohou ilegální uprchlíci odletět do USA, protože tam neexistuje obvyklá celní prohlídka. Této cestu využívají také lidé z Dominikánské republiky.

ALLIANCE

Nabídkový bulletin původních článků, reportáží, informací a fotodokumentací k aktuálním událostem ve světě zpracovaných našimi korespondenty pro váš tisk. Speciály a seriály z celého světa včetně fotodokumentace na objednávku.
• Copyright Graham Press Agency • New York • České vydání •

New York, březen 1993

Nepronajím

Články mohou být přetištěny v kterémkoliv českém nebo slovenském periodiku, bez povinnosti platby agenturních

a autorských honorářů. Jméno autora a název agentury musí být vyznačeny u všech přetištěných článků.

Toto vydání Alliance je připraveno výhradně z příspěvků čechoslováků žijících ve Spojených Státech.

Charta by měla dokončit co začala

Pavel Pavlovsky

Když jsem v lednu 1977 podepisoval Chartu 77, nepomyslel jsem na to že jednou přijde doba kdy její zakladatelé budou rozpouštět toto "volné sdružení lidí". Litera Charty mluvila o lidských právech, svým dopadem však Charta vyzněla a byla chápána jednoznačně protikomunisticky. Vždyť podstatou komunistické ideologie je popření základních lidských práv, a stoupenci této ideologie, ve snaze přetvořit člověka a svět k obrazu svému, zavraždili přes osmdesát milionů lidí, žijícím pak znehodnotili životy a zmrazili jejich duše.

Charta 77 mi umožnila veřejně se distancovat od komunistických zločinců, a v roce 1980 bezpečně opustit tábor reálného socialismu. Pan Dientsbier má pravdu když prohlašuje že nikdo nemusel odejít. Mohl jsem zůstat, projít několika kriminály, a být vydán na milost či nemilost straně, vládě a StB. Chtěl jsem však žít už také trochu jako svobodný člověk a raději jsem se smířil s tím že se do Československa nikdy více nepodívám. Amerika se stala mou vlastí.

Na komunisty jsem však zapomenout nemohl a ani nechtěl. Podporoval jsem afgánské mudžahidíny a nikaragujské freedom fighters, zatímco soudruzi fandili Rudé Armádě a poskytovali internacionální pomoc bestiálním sandinistům. Můj tým nakonec vyhrál a já nevěřil vlastním očím když televize vysílala přímý přenos z bourání Berlínské zdi.

Krátce na to byli i pražané dokopáni k Sametové revoluci, a když třetí den demonstrací bylo všem jasné že nejde o hubu, státisíce vlastenců vyšlo do ulic. Také nadšení amerických krajanů bylo ohromné, i když ti starší měli dojem že si mnohá jména nových prominentů pamatují ještě z let padesátých.

Václav Havel šílil po světě slávu Československa, země která zanikala když on přijímal desítky čestných titulů

O těch, kteří se ozvali.... BYLO TOHO UŽ NAPSÁNO DOST....

Nemluv! Když mluvíš, tak nepiš! Když píšeš, tak nepodepisuj! Když podepíšeš, tak se nediv!

Interview s kameramanem, režisérem a žurnalistou Jaroslavem Gajdou, členem Syndikátu novinářů České republiky, ke zveřejněným seznamům agentů československé Státní bezpečnosti.

Seznamy agentů StB byly zveřejněny a výsledkem je docela lidská reakce - "nikdo není vinen", jména všech se tam dostala omylem, bez jejich vědomí a proti jejich vůli! Poslednímu jsem ochoten věřit. Především dnes, když to prasklo. Nenašel se jediný, který by řekl: "O.K., podepsal jsem a musím nést důsledky". Nic nového pod sluncem, opět lidská reakce. Jenže ono je to poněkud horší - vinu, údajně, nesou ti, kteří našli odvahu a seznamy zveřejnili. Velice zjednodušeno, ale "názor davu" - toho, který kdysi "podepsal" a dnes svádí vinu na každého kdo mu přijde pod ruce.

Polemizuje se, omlouvá se, vymlouvá se a stále nám nějak nedochází, že, až na několik "bílých vran", jde o skutečně udavače. Stejně udavače jakými byli během Protektorátu udavači Gestapa. Jenže s tím rozdílem, že je po skončení války nikdo nekryl, neomlouval a nedovolil jim ani "pípnout" natož aby dostali ještě prostor k osočování svých obětí. Ba naopak. Zalígovali je a urychleně postavili před soud.

Zajímalo mne co zveřejněným seznamům říkají jiní, především českoslovenští žurnalisté žijící a píšící v zahraničí. Jedním z nich je Jaroslav Gajda v New Yorku.
Pavel Pavlovsky

a prohlašoval se za světoobčana. Vlastní píli si vysloužil titul posledního československého presidenta, a zhrzen odešel na dovolenou.

Mezitím se osud národa dostal do rukou ignoranta který neví co jsou špinavé peníze, neví co je třetí odboj, a protože nevěděl jak zachovat republiku, tak ji raději, spolu s ubrečeným boxerem, co nejrychleji beztržně rozvrátil. Jeho arogance jenom dokresluje smutnou skutečnost že byla zmařena jedinečná příležitost navrátit tuto zemi ideálům morální svobody. Zatím však mamona a zájmy mafie bývalé komunistické nomenklatury určují život této, charakteru zbavené, společnosti.

Charta 77 by měla dovést svoji práci - zasazováním se o spravedlivou nápravu zločinů a křivd na které upozorňovala v době komunistického útlaku. Aby Sametová revoluce neznamenala pouze amnestii pro komunistické zločince, měla by Charta nejenom poukazovat na zločiny a křivdy minulé i současné, ale především hájit práva postižených a domáhat se spravedlnosti. Spravedlnost není msta, avšak odpouštět nepolepšeným a smířovat se s nimi je morální zločin.

Tak jako se mohl každý k Chartě 77 přidat, stejně tak od ní může každý odejít. Lidská práva která byla porušena, zůstávají porušena a čekají na nápravu. Považuji za svoji povinnost podílet se na jejich nápravě, a rád tak budu činit v rámci Charty s lidmi mě blízkými. A jestliže "bývalí" komunisté a někteří současní hodnostáři očistí Chartu svým odchodem, bude to jenom k jejímu dobru. Charta není jenom jejich, ale i těch kteří z ní nemají "zisk, ni slávu".

V roce 1991 jste se opět stal členem novinářské organizace v Československu. Můžete říci co Vás k tomu vedlo?

Především to, že jsem stále, přes téměř osmnáctiletý pobyt v zahraničí, Čechoslovákem. V roce 1962, v souvislosti s mým vyhozením z Čs. televize, mne bylo také zrušeno členství v bývalém Svazu novinářů. Tehdy jsem to považoval za "trest", ale brzy jsem si uvědomil, že mne nic lepšího nemohlo potkat. Kdybych byl vystoupil sám považovali by to za provokaci a vše by bylo ještě horším. Mé, ještě do nedávna trvající členství ve Svazu žurnalistů Spolkové republiky Německa, jsem léta považoval, z titulu profesce, za nutnou náhradu.

Od vstupu do Syndikátu novinářů České republiky mě mnoho kolegů, tady i tam, zrazovali s odůvodněním, že je v něm řada fízlů a komunistických kolaborantů. Jenže, kdyby tak uvažoval každý nikdy by se na tom nic nezměnilo. Dnes jsme z Ameriky členy už dva nebo tři a doufám, že se přidají další. Nejen z Ameriky.

Jaký je váš názor na plošné zveřejnění seznamů agentů StB?

Považuji je za správné a účelné. Bohužel mělo bezmála třináctleté zpoždění. Psal jsem o tom hned po jejich zveřejnění. Po druhé světové válce, v pětáctýřicátém, to udělali rozumněji a bez "seznamů". Vytáhli agenty Gestapa na světlo hned a nikdo se s něma nemazlil. Pokud chce někdo tvrdit, že mezi agenty Gestapa a StB je rozdíl musí se otázat na názor politických vězňů tehdejší i krátce minulé doby. Nejsm zase tak mladým, abych si nepamatoval jak tomu po

druhé světové válce bylo. Pamatuji si dokonce i na to jak jednoho z udavačů, kterému prokázali kolik lidí se jeho vinou dostalo do koncentráku odkud se už nevrátili, v Ostravě veřejně popravili. Tehdy to se mnou, desíctiletým klukem, otfásl. Dnes, kdy znám důsledky "práce" udavačů, mezi kterými je také dost rudých mafistů, z vlastní zkušenosti, mohou mnou otfást už jen ty "sametové rukavičky" navléknuté před třemi léty panem prezidentem - disidentem.

Někdo si může myslet, že je váš názor příliš tvrdý hlavně v paralele Gestapo - StB?

Vůbec ne. Ten kdo stál jednou před gestapáky s rukama nad hlavou a kdo prožil jednání StB mně dá za pravdu. Svým názorem nechci v žádném případě navodit atmosféru touhy po nějaké imaginární "pomstě", ale držím se povinnosti žurnalisty nazývat věci pravým jménem, dodržovat zákony žurnalistické etiky, v jejich duchu pravdivě informovat čtenáře s cílem spravedlivého trestu viníkům a varováním před recidivou. Ti starší už totiž, za těch 47 let od konce války, opět "zapomněli" a ti mladší pravěpodobně vůbec neví o čem tehdy šlo. Mnozí však také vůbec neví o čem šlo v případě StB.

Je tady ale skutečnost, že nejen ti, jejichž jména jsou v seznamech uvedena, ale také jiní, nepovažují zveřejnění za správné a mnozí prohlašují, že žádnými agenty nebyli.

Můj názor nemohly ovlivnit ani články zveřejněné paní Škvoreckou - Salivarovou, Vladimírem Škutinou, nebo otevřený dopis Aleše Březiny z Kanady, bývalého spoluvězně Petra Cibulky z Necenzurovaných novin, který se snaží Cibulkovi upřít právo posuzování současné situace. Především proto ne, že jsem na vlastní kůži poznal "práci" agenta, co z jeho hlášení, hlášení sledovačky StB a výsledkových protokolů dokázali vykonstruovat specialisté StB, co prokurátor a co sám trestní senát komunistické justice.

Dík "neprozřetelnosti" StB a jejího připuštění přímé konfrontace s agentem, tehdy dvacetiletou dívkou, zvrátilo "hrů", v samém závěru, v můj prospěch. Konfrontaci, které bylo přítomno větší množství jak příslušníků StB tak i pracovníků justice, agentka nervově nevydržela a původní výpověď odvoila. Návrh žaloby pro "vyzvídání státního tajemství" musel být změněn. Nebyla totiž záruka, že některý z přítomných konfrontace nebude mluvit a v roce 1964 už to zase nebylo tak jednoduchým. Plánované "vyzvídání státního tajemství", které by obnášelo něco kolem deseti let vězení, se tedy, proti původnímu "scénáři", neočekávaně nekonal. Nová žaloba, znějící na "neoznámění páchaný trestného činu" ve věci "ohrožení státního tajemství", nesoucí ve svém právním homím rohu červené razítko "tajné", byla podstatně odlišnou - zejména co do výše příslušné trestní sazby.

Jak takový proces probíhal?

Samozejmě za zavřenými dveřmi s vyloučením veřejnosti. Toto opatření bylo zdůvodněno "projednáváním celé řady detailů z organizace a činnosti Státní bezpečnosti", která zakládala podstatu státního tajemství.

Musím přiznat, že se v té době nacházely v mých vědomostech o systému práce StB "proluky", které přímo před senátem doplnili na slovo vzati odborníci - estébáci ze sledovačky, vyšetřovatelé a operační důstojníci vypovídající jako svědci.

Přesto se očekávaná "náprava", toho co agentka svou nervovou labilitou estébákům zkazila, nedostavila ani snaživým "hereckým vystoupením" experta ministerstva vnitra v poslední chvíli povolného jako "soudního znalce" přímo z pražské centrály StB. Jeho "herecký výkon" byl nejen trapným, ale hlavně tak nelogickým, že jej musel kategoricky odmítnout dokonce i předseda senátu, jinak tehdejší předseda okresního soudu v Ostravě, známý komunistický kolaborant JUDr. Prokop.

Průběh procesu byl tedy stejný jako v tisících jiných té doby - podle "scénáře" připraveného "autory" z StB a prokuratury. V té době za okresní prokuraturu v Ostravě odpovídal JUDr. Lavický, bývalý funkcionář národně-socialistické mládeže a pozdější snaživý komunistický nohsled.

Zajímavým bylo zdůvodnění hrubého porušení zákona - mému právnímu zástupci bylo odmítnuto vydání kopií procesních protokolů se zdůvodněním, že "je nežádoucí, aby se dostaly do rukou západních zvědavých prostředků". Tím však nebyl konec nezákonnostem v této záležitosti.

V průběhu roku 1968, tedy v době Duběčkova Pražského jara, byl krajským soudem v Ostravě sepsán rehabilitační protokol. Urgence jeho vyřízení v roce 1969 byla komentována slovy: "Zapomeňte na rehabilitaci, nebo přijďte znovu před porotu a tentokrát Vám to už tak lehce neprojde". Počátkem roku 1975, těsně před mým vystěhováním z Československa, byl trest zahrazen s odůvodněním "vzorné pověsti v místě bydliště, spořádaného života a vynikající pracovní morálky" - pravého opaku toho co obsahovalo "zdůvodnění" obžaloby! K tomu je zapotřebí vysvětlit - po celou tuto dobu jsem měl stejné sousedy, bydlel na stejné adrese, choval se a pracoval bez výkyvů. Opět jasný důkaz manipulace.

Znáte jméno oné agentky, můžete ji jmenovat?

Jméno agentky není v tomto případě podstatným. Neuvádím je proto, že jde jen o to ukázat co výpovědi agentů, bez nejmenších hmatatelných důkazů, dokázaly. Navíc byla už potrestaná a zveřejnění jejího jména by pro ni bylo prakticky "druhým trestem" za jeden a tentýž spáchaný čin, což demokratický justiční systém nepřipouští.

Zrudnost mafistického systému komunistů dokumentuje právě "soumrak" té samé agentky jejímž úkolem bylo dostat mne před porotu. Byli to její ehlebodárci, kteří se ji, za špatně vykonanou práci a slabé nervy, "odměnili" nejen vyšetřováním, ale vojenský prokurátor žalobou a vojenský soud odsouzením. Domnívám se, že tato hořce nabytá zkušenost byla pro ni dostatečným trestem a navždy ji vyléčila. Proto také nepovažují zveřejnění jejího jména účelným.

Skutečnost, že její pravé ani krycí jméno, obě jsou mě známa, není uvedeno v žádném ze zveřejněných seznamů agentů svědčící o jejich neúplnosti, ale v žádném případě nezpochybňuje jejich autentičnost.

Nemyslíte si, že se do seznamů mohla dostat jména naprosto nevinných lidí?

Připouštím, že v kategorii spolupracovníků StB, kde nebylo zapotřebí podpisu, jistě docházelo k fixování samými estébáky, kteří si tak mohli, zanešením jmen bez vědomí jejich nositelů, třeba "vylepšovat" svůj pracovní výkon nebo na úkor předstírané "schůzky" vyúčtovat náklady za posezení v hospodě. Na druhé straně však věřím, že drtivá většina těch, která spolupráci s StB vlastnoručně podepsala, také udávala! Jsem o tom přesvědčen přesto, že v seznamech rezidentů, držitelů konspiračních bytů a agentů nacházím stále více a více svých, v některých případech dlouholetých,

znamých, přátel a spolupracovníků. Dřívějších i současných. Mnozí z nich žijí dokonce již desetiletí v exilu se statutem "politických emigrantů" - z nejznámějších Vladimír Škutina.

Co si tedy myslíte o člancích, které přelí lidé jejich jména se v seznamu objevila?

Všechny ty výkřiky potrefených a snaha o zpochybnění pravosti těchto seznamů nejsou ničím jiným než zoufalstvím ve snaze o záchranu vlastní kůže. To tady už také bylo, v roce 1945, i když v poněkud jiné formě, v případě konfidentů nacistického Gestapa.

Je úplně hostejno jestli jde o paní Zdenu Škvoreckou - Salivarovou, Vladu Škutinu nebo někoho jiného. Škutina může psát nesmysly o vzniku seznamů, rozeslat letáčky, stejně jako paní Škvorecká může zakládat "Výbory na ochranu nespravedlivě osočených". Jejich podpisy na závazcích agentů StB, ani jedno, ani druhé, však "nevygumuje". Jinou záležitostí jsou důvody proč ty závazky podepsali. Pravdepodobně věřili, tak jako v dobách vlády Hitlera udavači Gestapa, na "tisíciletou říši" - tentokrát komunistů. Kdyby to totiž komunistům vyšlo nikdo by se o agentech nic nedověděl. Jenže ono to, přesně jako v případě nacistů, jednoduše nevyšlo. Komunistům to sice vydrželo o něco déle, ale ve výsledku je to stejné s tím rozdílem, že agenty StB nikdo nelyžoval a také, zatím, nepostavil před soud i když si myslím, že by se tak, v zájmu demokratické spravedlnosti, stát mělo. U soudu by totiž byly čteny svazky agentů a člověk by se konečně dověděl o jejich, dodnes popírané, "aktivitě", proč nemohl to či ono, proč si pro něj estébáci přijeli ve čtyři ráno, proč mu vyrazili zuby a kdo za to vlastně může, že si, naprosto nevěnně, osedl dva, tři či čtyři roky v komunistickém koncentráku, ztratil zaměstnání a mnohdy i rodinu. Často jen na základě udání vycházejícího z inscenované provokace na které se agent podílel, doplněné "nabytím přesvědčení senátu o jeho vině". Tím by přestalo rozesílání letáčků, psaní, rádoby "vtipných", fejetonů, patetických článků a zakládání "záchranných" organizací svědčících o nervozitě autorů.

Někde jsem četl, že jedním z motivů zveřejnění seznamů je snaha zabránit eventuálnímu zneužití agentů estébáky, tedy zabránit možnosti jejich vydírání. Nepopírám, že by k takové eventualitě, alespoň v jednotlivých případech, dojít skutečně mohlo. Napadá mne však jiná otázka. Co se stane, když některému z estébáků, který měl přes agenty přehled, jednou dojde trpělivost, "prasknou" mu nervy a řekne si: "Dobrá, byl jsem estébákem, byl jsem ale zpravodajcem, bylo to mé povolání, pracoval jsem sice pro komunisty, ale nikomu jsem nerozbyl držku a vědomě jsem nikomu neublížil zatím co konfidenti udávali své sousedy, přátele i členy vlastní rodiny. Kdo byl tedy větší prase?" Navíc bude moci své myšlenky věrohodně dokázat. Od takových myšlenek je už jen krůček k tomu, aby "promluvil". Pokud promluví prostřednictvím tisku, je už lhostejno zda domácího nebo zahraničního, spustí lavinu a pak nezbude nic jiného než konečně vytáhnout kompletní svazky agentů na světlo Boží.

Nejde vůbec o můj "dream", ale tvrdou realitu možnosti. Stačí se podívat na případ dnešního nového politického emigranta kapitána Žáka ve Švýcarsku a případ Slušovic. Pak by se také ukázalo "kdo je kdo" a jestli jsou všechna vystavená "osvědčení o bezúhonnosti" skutečně opodstatněná bezúhonností toho či onoho držitele. Zbytečně se přece nečká "za peníze v Praze dům". Nemyslím, že by tomu tak bylo doslovně, může však jít o jiné motivy nebo technickou chybu ve zpracování.

Domníváte se, že bez agentů by nebyla činnost StB tak rozsáhlou jak se dnes dovídáme?

Ano. Nesporným faktem zůstává, že kdyby StB neměla mezi řadovými občany své agenty byla by její činnost, přinejmenším, sražena. Kdyby neměla mezi řadovými občany své agenty bylo by daleko problematičtější montovat do hotelových pokojů nebo v restauracích odposlechy, kdyby neměla své agenty mezi domovníci mohla by jen stěží proniknout do hlubokého soukromí, "za dveře" bytu obětí, kdyby neměla agenty v kancelářích, továrních halách, redakcích a na jiných pracovištích asi by se to těžko dověděl, že ten či onen řekl třeba "císař páje vl" a nemohla by ve výslechových protokolech výrok překroutit na Husáka což už bylo trestné a člověk, který pronesl něco úplně jiného, by nestál před soudem. Tím, že agenty infiltrovala všechny sféry lidské činnosti měla své "uši" prakticky všude.

Jistě, zlehčuji, systém byl podstatně složitější, ale zhruba tomu tak bylo. Toto a mnohem více, v důsledcích daleko horších, co se dalo jakkoliv překroutit by se StB bez agentů asi vůbec nedověděl. Jenže tady agenty jsou, velice hmatatelní, a důkazy o jejich konkrétní činnosti také.

V tomto případě jsou absurdní názory, že "musíme přihlížet" za jakých okolností ten či onen podepsal. Jsou mezi něma i takoví, kteří, ať sami věznění, udávali své spolupřevzky jen proto, že z toho měli osobní výhody. Proto mě hlavně zajímá skutečnost, že ten či onen "podepsal" a jen okrajově "proč podepsal"! Za alibistický považují názor třeba zpěváka ing. Pavla Bobka, který se domnívá, že

zveřejnění seznamů "není fér". Za "fér" asi považuje udávání sousedů nebo spolupracovníků! Jsem nucen konstatovat jeho "zajímavý" názor na charakter člověka a dělá se mi z toho špatně.

Je Vám známo co o seznamech prohlásil ve svých "Hovorech z Lán" prezident Havel?

Nejen to. Znám samozřejmě i jiná prohlášení. Jedním z nich je, že "téměř celý národ prošel KSČ". Zřejmě měl špatně "poradce", když jej neinformovali o členské základně zločinecké organizace, která vše zavinila. Zpěvák Pavel Bobek zase proklamuje zveřejněním seznamu "neférovost". Z toho nabytým dojmu, že nejspřávnějším asi bude, když se všem kolaborantům, gaunerům z KSČ, StB a jejich agentům omluvíme, poprosíme je za odpuštění a teď, když už je "nepotřebujeme", pošleme je na zasloužený odpočinek se slušným důchodem vypláceným v dolarech. Výhodou by bylo, že by přestali zaclánět, otravovat vzduch a všichni by byli spokojeni.

U části národa by asi takový návrh prošel, hlavně u operátních plujících s každým proudem, ale nejsem si jist reakcí politických vězňů a pozostalých po obětech. Jenže co je to těch 8 000 mrtvých a 300 000 vězňů proti národu!? Nemám pravdu pane Bobku? Co vy na to pane Havle? Stále mi zní v uších: "nebuď me jako oni...". Tak mne napadá, že v tom množství blábolů už na jednom navíc ani tak moc nezáleží.

Nemyslíte si, že požadovat, aby se všichni agenti ze svých činů zodpovídali před soudem je technicky nemožné?

Člověk může namítnout, že takové množství lidí, uvedených v seznamech, nelze postavit před soud a kdyby přece jen pak by to znamenalo "stoleť" procesy. Tento "názor" se také mnozí snaží lidem vsugerovat. Jenže ono, v žádném případě, nejde o všechny uvedené v seznamech a za druhé se může poučit od Italů z procesů se členy Mafie - během několika dnů odsoudí, bez jakýchkoliv problémů, stovky mafistů. V případě našich "národních" udavačů je také možným, i při dodržení zákonnosti, zkrácení důkazního řízení - stačí k tomu záznam konkrétního případu ve svazku, výpověď oběti a případných svědků.

Čeho by se tím dosáhlo?

Jde o protipól zločinu. Musíme si totiž uvědomit, že právě tyto lidé udávali většinou nejen pro peníze, ale především proto, aby si usnadnili vlastní život - na úkor utrpení jiných. Tím "usnadněním" vlastního života myslím třeba i výjezdy do zahraničí, možnost vykonávání povolání, získání lépe placeného místa nebo postupu v zaměstnání, což jim StB svým vlivem, "za odměnu", umožňovala. Jistě, šlo o "ne-normálnosti", ale copak totalitní systém byl "normální"? Vhodnou není ani výmluva "já jsem musel". Člověk totiž nemusí nic co sám nechce! Poruce je dost příkladů a svědků, kdy se od vyslychaného člověka, přes jeho přišermé mučení, nedověděla StB absolutně nic. Nepromluvil poněvadž si byl vědom jaké důsledky by to mělo pro jiné.

Jsou i takoví, kteří dnes prohlašují, že jim byl k podpisu podstrčen "nějaký papír" a že vůbec neví "co" vlastně podepsali. Na adresu těch "s dětinskou výmluvou" jsem nucen říci, že člověk, i po osmaštyřicetihodinovém vyčerpávajícím výslechu, nepodepsal nic, co by si nepřechetl. Každý si totiž musel být vědom, že StB není Armádou Spásy a že jeho podpis pod textem, který nečetl může znamenat také doživotí. Nehledě k tomu, že "vázací akt" byl jakýmsi druhem rituálu, kterému nebyl přítomen jen jeden příslušník StB. Každý kdo byl StB vyslychán ví, že také k podpisu výslechového protokolu obviněným si vyšetřovatel vždy přizval svědka - dalšího příslušníka StB.

Vyskytly se názory, že především by se ze svých činů měli zodpovídat příslušníci StB.

O tom není sporu, ale poukazovat v případě agenta především na vinu samých příslušníků StB a jejich donucovací metody k podpisu spolupráce považují za záměrné odvádění pozornosti od agentů samých podle známého, kdy zloděj křičí "chyťte zloděje"! Tím nesnímám vinu s příslušníků StB, ale v zájmu demokratické spravedlnosti ji nelze sňat ani s těch, kteří se svým podpisem vědomě ke spolupráci s StB zavázali.

Ozývají se také hlasy poukazující, že zveřejnění seznamu není ničím jiným než "honem na čarodějnice". Připouštíte tuto možnost?

Vím, neschází ani poukazování na "demokracii, humanitu a porušování lidských práv". U posledního nejsou křiklaví sice speciificti, ale domnívám se, že je tím myšleno zveřejnění seznamu bez svolení agentů. Háček je v tom, že se ten "pokřik" ozývá směrem od viníků k obětem a ne obráceně! Demokracie je sice krásnou myšlenkou, ale mnozí si ji pletou s benevolencí a beztrestností. Opak je pravdou.

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL
Cermak Road Realty
6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

PRONAJME SE:

Byt 2 ložnice, nově dekorovaný, jižní Berwyn, 1-2 dospělým přednost, \$525.- vč. elektřiny, (708) 788-1483.

Czech man looking for a live-in position to care for an elderly man. Call after 9:00 AM (708) 383-0528.

ZPRÁVY

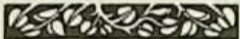
■ LONDÝN, Anglie

Ve finančním středisku Londýna došlo k výbuchu velké bomby, která byla umístěna v zaparkovaném nákladním autě. Jedna osoba byla usmrcena, dalších 40 zraněno. O několik hodin později vybuchly ještě další dvě bomby v jiných částech města. Bomby byly umístěny v taxicích, ale nikdo nebyl zraněn. Scotland Yard obviňuje z těchto teroristických činů Irskou republikánskou armádu (IRA).

■ AMRITSAR, Indie

Indickému komandu se podařilo nepozorovaně proniknout do ueseného letadla indických aerolinií, vniknout až do pilotní kabiny a únosce zastřelit. Na letadle bylo 141 pasažerů a posádka. Únosce a velitel muslimské odštěpené skupiny Mohammed Yusuf Shah hrozil postřílením pasažerů, když letadlo neodletí do Afghánistánu. Zmíněná odštěpená skupina bojuje za nezávislost Kašmíru.

THE AMERICAN HEART
ASSOCIATION
MEMORIAL PROGRAM.

AMERICANS FOR BOSNIAN ORPHANS

3411 W. Diversey Ave.
Chicago, IL 60647
Tel. (312) 384-8544
Fax (312) 384-3904

Press Conference to Feature Eye-Witness Report from the Bosnian Front Lines

Croatian-American political activist and human rights advocate Ljubomir Sopčic, recently returned from a fact-finding mission to Bosnia-Herzegovina, will meet members of the press at 4 pm, Thursday May 6th at the International Press Center in the Merchandise Mart, 13th Floor, Suite 1324).

Sopčic traveled through the front lines of the war in Central Bosnia, where he met with top commanders of the Bosnian army, UN officials, local political figures in the key Bosnian stronghold of Tuzla, and citizens of all ethnicities involved in the struggle to liberate Bosnia from Serbian aggression.

Sopčic, a Chicago resident, went to Bosnia-Herzegovina to learn more about how the nation was waging its defensive battle for a multi-ethnic state in the face of the potentially devastating Vance-Owen peace plan.

"Americans have been hearing, and unfortunately believing, that there is no Bosnia-Herzegovina left to save," says Sopčic, "It was clear from my travels that this is not true. There is still life, and there is still hope for an independent and democratic Bosnia-Herzegovina." But Sopčic believes that the hope does not lie in the Vance-Owen plan which he says "will sooner lead to more conflict than to resolution. Says Sopčic, "The adoption of the plan will set a worldwide precedent for the idea that any multi-ethnic state, any religiously pluralistic democracy can not exist."

Sopčic, who has also traveled and documented conflicts in Central and South America, will show short video clips about the Bosnian army and the city of Tuzla during the press conference. Press packets will be available.

To schedule interviews with Mr. Sopčic after the hour-long conference please contact Sahar Taman at 312/ 490-4866 or Kiki Khan at 312/ 262-2337.

Americans for Bosnian Orphans (ABO), the sponsor of Sopčic's Midwest speaking tour, is a non-profit organization involved in humanitarian and educational work for victims of the war in Bosnia-Herzegovina and Croatia.

PŘEKLADY

IJK
Translation Service
z češtiny do angličtiny a naopak

☆☆☆

I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Minařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minarik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **26th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

*Poslouchejte
Československou
půlhodinku
na radiové stanici
WCEV 1450 AM*

*každou
středu a pátek
v 8.05 večer
řídí Jerry Jiráček*

Česko-anglický SLOVNÍK IDIOMŮ

a ustálených rčení metaforických,
obrazných a lidových

Po Anglicko-českém slovníku idiomů vychází česko-anglická verze, která je určena především potřebám a požadavkům uživatelů aktivních, kteří anglicky nejen mluví, překládají, ale i píšou, řídí, vyučují.

Oba tyto slovníky jsou unikátní tím, že jsou to vůbec první slovníky tohoto druhu a nemají je ani země s mnohem příznivějšími vydavatelskými možnostmi. Česko-anglický slovník je zároveň podrobným rejstříkem slovníku anglicko-českého.

Cena činí 41.00 kanadských dolarů, včetně poštovného. Do USA a jiných zemí činí cena 40.00 US dolarů, rovněž včetně poštovného. Knihu obdržíte obratem po zaslání peněžní poukázky (money order) na adresu:
**Břetislav Kroulík, 30 Teesdale Place # 2008,
Scarborough, Ont., Canada, M1L 1L2**

Concert for Humanity

Winter, hunger, war sapping life of Bosnia's capital

A Benefit Concert
for Bosnian Orphans by
Slovenian Youth Choir from Ptuj

Friday, April 30th, 7:00 PM

Bill Kurtis
Master of Ceremonies

Harold Washington Public Library
400 South State Street

Ticket Price: \$15.00

Ticket sales, call 312-384-8544
Sponsored by: Americans for Bosnian Orphans

František seděl na břehu říčky a tiše sledoval splávek udice, který se pohupoval na vodě uprostřed tůně. Kolem něho se ozývalo plno zvuků, ale pro něho to bylo tichem. Vánek šuměl ve větvích okolních keřů, mísil se s cvrkotem hmyzu v louce a zdálo se, že od lesa jemně znělo kukaččino milostné "kuku — kuku". Město se svým věčným rámušem tramvajů, svistotem a houkáním aut a hádavým ropotem věčně popuzených lidí, zůstalo daleko vzadu. Ted' měl František kolem sebe jen svoji samotou u říčky, své ticho, ke kterému se tak často a rád utíkal. Zde jej nic nerušilo, tu se mohla jeho fantazie rozběhnout třeba až ke hvězdám. Nikdy nic nechytíl. Kdož ví, zda se v říčce vůbec za posledních deset let vyskytla nějaká ryba. To však Františkovi vůbec nevadilo. Stejně by chycenou rybu pustil zpět do vody, kdyby se omylem chytila. Tím prutem přece jen maskoval svůj pobyt u tůňky.

Jezdil sem po kamenité a zarostlé cestě na kole. Z města to bylo víc než dvacet kilometrů, ale za ten klid to stálo. Objevil ten lidmi zapomenutý koutek zcela náhodou a přímo si jej na první pohled zamiloval. Nemluvil o něm s nikým. Jakoby cítil, že oáza klidu si nezaslouží znesvěcení civilizací. Nechtěl, aby louka u říčky rozválely desítky výletníků, aby se cvrkot cvrčků ztratil v halasu tranzistorových rádií. Aby říčku zaplnily rozbité lahve od piva a prázdné plechovky od konzerv. Dost bylo na tom, že říčka byla přiotrávená nějakými jedy, které do ní kdesi na horním toku vypouštěli bezohlední lidé.

Náhle vzduchem přeletěl ostrý praskot. Jakoby atmosférou zasršel roj bouřkových blesků. František překvapeně zvedl zrak od splávku a rozhlédl se. Vše bylo téměř stejné jako před chvílí. Jen to ticho bylo nyní nějak jiné. Bylo to skutečné ticho. Všechny staré zvuky se kamsi ztratily. Zůstal jen jeden, nebo spíše přibyl. Jako z dalekého vesmíru k Františkovi zazníval zřetelný tikot neznámých hodin. František pocítil jak na něho dolehla jakási neznámá tíže, jakoby mu někdo vložil na bedra neviditelný žulový balvan. Tikot neznámých hodin zvučel tím tichem a Františkovi pomalu klesala oční víčka. I se zavřenými očima však ke svému překvapení viděl. Před jeho zrakem se promítal podivný film. Zprvu to byla jen hustá mlha, řítící se kolem v divokých vírech. Pak se ten mlžný rej zastavil, rozplynul zvolna a František se uviděl jak stojí na Národní třídě. Kolem kráčely zástupy mladých, někteří drželi v rukách hořící svíce. Vše však bylo hrozně němé. K Františkovým uším doléhal jen onen vzdálený tikot hodin. Řady mladých jej mýjely a jen z jejich grimas usoudil, že cosi volají. Nevěděl však co. Jen mu to cosi nedávného, ale již zapomenutého připomínalo. Rozpomenu se až když se před jeho zrakem začala rozvíjet scéna připomínající bitvu. Řady mladých se zastavily, nemohly dál. V cestě jim stál kordon příšer v přilbách, se štíty a obuškami. Vzadu stály obrněné transportéry a vodní děla. Mladí lidé usedali na vozovku a z hořících svící vytvořili potůček jasu, oddělující je od ozbrojených příšer. Pak se zvuky podivných hodin prudce zrychlil a před Františkem se zrovinula skutečná řez. Ozbrogenci se s obuškami vrhli mezi mládež a bili kolem sebe hlava nehlava. Vozovku ztropila lrev nevinných. Františkovi se zdálo, že přímo cítí děsivý, sladký pach horké krve. A hrozným tichem zněl jen ostrý zvuk neznámých hodin. Jak rány kladiva bušil ten zvuk Františkovi do skrání. Stále rychleji a rychleji. Zároveň se začal obraz znovu zamlžovat. Ted' byla mlha plna krvavých vírů.

Po chvíli se zvuk hodin opět zvolnil a mlhavý opar vymizel. Před Františkem se mihla scéna Václavského náměstí, plného rozjásaných lidí. Ze vzdáleného balkonu jedné z budov k nim vášnivě mával jakýsi člověk. I když mimo zvuku hodin František neslyšel nic jiného, z výrazu lidí usoudil, že se opravdu upřímně z přítomnosti onoho člověka radují. Potřásali si vzájemně rukama, někteří se objímali. František se viděl jak se prodírá tím davem blíže k onomu balkonu. Již rozeznával tvář člověka na balkoně, tvář zdobenou narezlým knírkem. Podle gest viděl, že mluví ke shromážděnému davu. Projela jím touha ta slova uslyšet, ale slyšel jen ten strašný monotónní tikot. Ten se náhle zase začal zrychlovat, až se téměř slil v jednotvárné bzučení. I obraz se začal rozmazávat a měnit opět v onu podivnou mlhu, plnou vírů. Františkovi se z toho až zatočila hlava. Náhle se bzukot přímo rázem změnil zpět v tikot a František viděl kolem sebe opět lidi. Před očima se mu mihaly záběry z různých měst. Všude na zdech visely plakáty, ze kterých zářil nad nazrlym knírkem rozpačitý úsměv. I když neslyšel František ani slovo, pochopil, že všichni lidé onoho usměvavého člověka z plakátu oslavují. Že jsou volby a lidé že volí svého prezidenta. Že tím prezidentem bude onen usměvavý oblíbenec všech. I když k jeho sluchu doléhal jen rytmický zvuk neznámých hodin, pochopil z obrazu, že mezi lidmi vládne vřelý pocit radosti a štěstí. František cítil jak ta vřelost zalévá i jeho nitro. Z toho příjemného pocitu jej vyvedlo náhlé zrychlení zlověstného tikotu. Opět se kolem něho řítila zběsile podivná mlha. Plná šedivých vírů.

Když se tikot hodin opět zpomalil a mlha rozplynula, začaly se před Františkovými zraky odvíjet téměř stejné obrazy jako před chvílí. Jen zdí byly prosty oněch volebních plakátů. Na zdech z některých zůstaly pouhé cáry. V jedné chvíli se přece jen před jeho zrakem mihl jeden

plakát téměř neporušený. Byl však na něm jen hrubě počmáraný prezidentův obličej a Františkovi se nad těmi nápisy až skoro zastavil dech. Čišela z nich jen zloba. A kousek od počmáraného plakátu uviděl obraz, který do té doby neznal. U zdi seděl na zemi otrhaný a zarostlý děda, před sebou měl na chodníku klobouk v němž se blyštělo pár mincí a prosebně před sebe natahoval ruku. Kolem však kráčeli jen lidé, jejichž tváře byly plny lhostejnosti. Ztraceny byly úsměvy. Jakoby je z tváří lidí odvál nějaký běs. Z jejich tváří pochopil František, že jsou všichni něčím popuzeni. Jeden si dokonce před zapomenutým plakátem s prezidentovou fotografií odplívl. Obraz zachytil záběr výkladu plného televizorů, z nichž svítila prezidentova tvář. Podle gest cosi vysvětloval. Nikdo se však před výkladem nezastavil. Františkovi se zdálo, že i ten prezidentův úsměv na obrazovce je nějaký jiný. Jakoby v něm bylo víc čehosi skrývaného, něco co připomínalo licoměrnost. Jako se změnili lidé, změnil se asi i prezident. Ta tam byla dřívější srdečnost. Ztratilo se nadšení, zmizely radostné tváře. Zbyla jen zloba a nevrlost. Kolem Františka procházeli lhostejní lidé, které již vůbec nic nespojovalo. Šli naduté a bezohledně viditelně bohatší a ti chuději oděni jim pokorně ustupovali z cesty. Ti bohatší měli v tvářích vepsáno jen opovržení a lakostnost. Na lících těch chudých se zračilo zoufalství a ve chvílích kdy ustupovali z cesty někomu z nové elity tak i proletěl po jejich tvářích záblesk nenávisti. Však i ten jediný zvuk, který František měl možnost slyšet, zvuk oněch neznámých hodin, nějak zosřel. Až z něho Františkovi začala opět třestit hlava. Zoufale si rukama přikryl uši a znaveně usedl na zem. Hlas hodin však nezahnal. Jen trochu ztlumil. Doléhal k němu jakoby z dále a přecházel zas v ono jednotlé bzučení. Obrazy se opět zamlžily, mlha byla plna temné šedi.

Když se poznavu šerý oblak mlhy rozplynul, vyvstaly před Františkem nové obrazy. Nejprve rozmazaně, pak ostřeji. Františkovi se zdálo, že opět cítí pach krve. V rychlých střihových záběrech se před zrakem zběsile mihaly obrazy vzájemně se napadajících lidí, tváře plné nenávisti a zloby, viděl scénku v níž vypasený silák sadisticky ubíjel starou babičku, aby jí vzápětí mohl z chladnoucí ruky stáhnout tenký zlatý prstýnek. A znovu spatřil známou výkladní skříň s televizory. Zase z nich zářila stejně spokojená prezidentova tvář.

František náhle pochopil, že ten zvuk hodin je hlasem věčného času. Že byl nějakým nepochopitelným způsobem zatažen do jeho vlivu, vrácen kus zpátky do minulosti, podroben reminiscenčnímu promítání prošlých dějů a vzápětí vržen až kamsi do ještě neznámé budoucnosti. Pochopil, že mu čas připomenu nejenom atmosféru nadšení z chvíle po pádu totality, ale též nástup atmosféry chladu, vyvolané přímo hrůzným propadem životních podmínek většiny lidí. Že sledoval závratný vzestup jakési elity, sestavené z lidí o jejichž morálních kvalitách je možno nanejvýš pochybovat. S hrůzou si uvědomoval také, že mu čas dal nahlédnout do budoucna, dosud zakrytého rouškou nepoznatelnosti. Jakoby v té chvíli znovu ucítil pach horké krve a uslyšel zoufalé volání lidstva o pomoc. Volání, které přehlušilo i onen tragický tikot času. Bylo tak zoufalé, že František zděšeně vyskočil a s rozepjatými rukama se otáčel, hledaje odkud volání zaznívá. Oči se mu otevřely a uviděl, že stojí na břehu u své milované tůňky a uvědomil si, že on sám je tím volajícím. Jen jeho zoufalé volání o pomoc rušilo obvyklé ticho jeho milovaného místečka. Šumot listů, cvrkot hmyzu v trávě i vzdálený něžný hlas kukačky zněly stejně jako dříve. František zmlkl a znaveně usedl. Po chvíli vytáhl udici z vody, zastrčil ji i s prutem do nejbližšího keře, vzal kolo a vydal se k domovu. Aby se již nikdy do tohoto svého koutku ticha nevrátil. Aby se vyhnul možnému dalšímu setkání se zvykem hodin věčného času. Třeba by mu mohl přinést ještě horší obrazy než byly ty, které zřel. Předvést ještě krvavější budoucnost. František cítil, že po druhé by již něco takového neunesl. S hrůzou si připomínal pravdivost toho, co viděl, jásavost polistopadové euforie i touhu lidí stát se druhým lidem bratry a sestrami, i pád, který následoval. Znovu si připomínal úctu, které se zprvu dostávalo nově zvolenému prezidentovi i chvíle, kdy se začala rozplývat jako dým nad ohněm. Mnohem ostřeji si nyní uvědomoval kolik lidí se již dostalo na pokraj bída i existenci podivných lidí, kteří bohatnou přímo závratným způsobem. Oči se mu zalily slzami, až přestal vidět na cestu. Raději se zastavil, kolo opřel o strom u silnice a usedl za příkopem do zaprášené trávy. Hlavu složil do rukou a z očí mu kanuly slzy. Všechny okolní zvuky se mu začaly slévat v jednotvárný šumot.

František plakal. Náhle tím anonymním šumotem, který jej ohlušoval, pronikl nový zvuk. Nebyl to již ten drásavý zvuk věčného času, byl to lidský hlas plný laskavosti a naděje. Volal ke Františkovi "Nezoufej, věř a postav se proti zlu. Neutíkej před světem a jeho nástrahami ke své říčce zapomnění. Postav se zlu čelem a já tě ochráním." František se překvapeně rozhlédl, ale byl široko daleko jen on sám. Kdo to byl, blesklo mu hlavou. Hlas Země, či přímo Bůh? Setřel poslední slzu z tváře, vzal kolo a vydal se k městu. K svému čim

V demokratických státech existuje nejen svoboda projevu, informací a shromažďování, těch svobod je více, ale v okamžiku odhalení jakékoliv nezákonnosti přichází ke slovu zákon platící pro všechny stejně.

Mezi agenty jsou i takoví, kteří tvrdí, že si nejsou ničeho vědomi.

Při "šeptání do oušek StB" si museli být konfidenti vědomi toho, že jejich "informace" zničí existenci jiných. Pokud se snad chtějí hájit tím, že si toho vědomi nebyli jde o nesvéprávné osoby a pro takové, evidentně nebezpečné svému okolí, je tím nejvhodnějším místem uzavřené oddělení psychiatrické léčebny.

O kvalitě "charakteru" těchto lidí není zapotřebí se šřit. O inteligenci většiny nepochybují a o to je to horším. Doktor Mengele byl také vysoce vzdělaným a inteligentním člověkem. To však nebránilo tomu, aby se stal zločincem. Ba naopak, jeho inteligence se odrazila v bezpříkladných zločinech, které spáchal.

V Německu jste byl dlouhá léta v úzkém pracovním styku se spisovatelem Vladimírem Škutinou uvedeném v seznamu agentů pod čísly 19424 a 942401 s krycím jménem "Historik". Co k tomu můžete říci?

S Vladou Škutinou jsem byl v osobním styku někdy od začátku osmdesátých let. Nebyl jsem s ním jen v pracovním styku, ale také soukromém. Oba jsme se dokonce, jako spolunajatelé, podíleli na jedné německo - české filmové a televizní produkci. Společně jsme také pracovali na realizaci dvoudílné televizní detektivky s titulem "Padělané vraždy", která se točila podle scénářů napsaných Vladimírem Škutinou a režisérem Jaroslavem Gillarem. V obou detektivkách hrála řada českých herců, mezi jinými Pavel Landovský a Evelynová Opělová.

Během dlouhých let mne nikdy ani ve snu nenapadlo, že by Škutina mohl být agentem StB. Znáím totiž velice detailně všechny jeho procesy, vztahy k členům Charty 77 a jeho odpor jak k nacistické tak i komunistické éře.

Teprve po zveřejnění jeho jména v seznamu agentů, můžete mi věřit, že to bylo v mém životě jedním z největších zklamání, jsem si uvědomil jednu maličkost - v roce 1984 jsem napsal článek o tom jak jsem byl v Německu kontaktován jedním z československých diplomatů přesto, že byla v republice známa má spolupráce s rádiem Svobodná Evropa, se kterou jsem spolupracoval jako externí reportér, a co z toho vzešlo. Po telefonické dohodě se Škutinou jsem článek odeslal na jeho adresu do Curychu s tím, že jej zveřejní ve svém českém "Magazínu". Nestalo se tak. Za několik dnů telefonoval, že jej ke zveřejnění předal "Národní Politice" v Mnichově kde také vyšel. Už tehdy jsem přemýšlel proč článek nezveřejnil sám, ale nikdy jsem se jej na to neptal. Teprve po tom co jsem si přečetl jeho jméno v seznamech agentů nacházím souvislosti, ale nemám ověřeno zda jsou správné - obsahem článku byl totiž odkaz na konkrétní aktivity agentů StB v Německu a já jsem byl jejich terčem.

"Obrana útokem" napovídá, konkrétně u Vladimíra Škutiny, že jeho jméno v seznamu není uvedeno jen pro

"potěšení" čtenářů nebo ze "zlomyslnosti" či s cílem, jak naznačuje Škutina ve svém článku zveřejněném v Polygonu (č. 5/92), "diskreditace většiny politických vězňů, tisíců emigrantů a jinak nepohodlných lidí". Jeho tvrzení je přehlednou dezinformací. Odkud ví Škutina, že jde o tyto lidi? Má snad k dispozici seznamy politických vězňů a emigrantů? Má snad k dispozici seznamy "nepohodlných" lidí? Jistě nemá a spolčel na to, že text jeho článku nebude, po stránce logiky, nikým analyzován. Znáím Škutinuův styl psaní a této "nepředloženosti" jsem se dopustil. Sorry, Vladimíre, jde jen o "pravdu a žurnalistickou etiku", které jsi vždy zdůrazňoval.

V případech Škutiny byly detaily jeho činnosti ze svazku agenta již zveřejněny. Za paní Škvoreckou předložila sice paní dr. Zdeňka Brodská (proč ne paní Škvorecká sama?) Československým Novinám v New Yorku osvědčení federálního ministerstva vnitř. č. j. 1d - 17734/1-LU-91 ze dne 5. srpna 1992, že Zdena Josefa Škvorecká "není evidována jako spolupracovnice StB", ale je tady rozpor s její vlastní výpovědí. Sama totiž prohlásila, a nejednou, že v roce 1959, tedy ve svých 26 letech, spolupráci s StB podepsala! V této souvislosti nelze souhlasit s poznámkou pana Kronidla, vydavatele Československých Novin, pod otiskem osvědčení, o "hříchu mládí". Jedině snad v tom případě, že by šlo, ve 26 letech, o "prodlouženou pubertu".

Na druhé straně se snaží paní Škvorecká situaci do které se v minulosti dostala zlehčovat a příslušníky StB prezentovat jako pologramotné idioty. V článku s titulem "Nikdy jsem nikoho neudala", zveřejněném v čísle 2 Českého dialogu ze dne 20.7.1992, k posudku, který na přání StB psala na svou kamarádku Olgu Stradovou, totiž mezi jiným říká, cituji: "... ale z Jugošů jsem udělala jakési neurčitě Bulhary. Odšvejkovala jsem to", (konec citátu).

Neznám paní Škvoreckou osobně, ale z prohlášení "Odšvejkovala jsem to" vyplývají dvě možnosti - její nesmírná naivita, nebo snaha o zlehčení jejího podpisu. Příslušníci StB nebyli ani pologramotnými, ani idioty (v žádném případě jimi nebyli ti, zabývající se špiónáží a protišpiónáží měmeslem! Svědčí o tom vysoké profesionální hodnocení západních konkurencí). Ba naopak! Jejich nebezpečnost byla zejména v tom, že se dokonale vyznali v psychologii a z reakcí vyslychaného dokázali velice rychle odhalit jeho slabiny. Nějaké "odšvejkování" nepřicházelo v úvahu a pokud se přece jen o to někdo pokusil, dopadl velice špatně.

Navíc je naivním se domnívat, že StB uvěřila tomu co vyslychaný vypověděl, nebo napsal. Ověřovali každé slovo a hned několikrát. Prostředků a času měli k tomu dostatek. Jsem přesvědčen, že v době, kdy paní Škvorecká psala na svou přítelkyni posudek měli již několik stejných v šuplíku, nebo je nechali napsat jinými později. V každém případě pak srovnávali. Kdyby paní Škvorecká, jak řekla, "švejkovala", nejela by tehdy do Francie, ale na Ruzyň!

Z těchto rozporů je zřejmé, že se někdo pokouší hrát s veřejností "poker". Bylo by jistě zajímavým vědět kdo a proč? Bylo by to zajímavým také proto, že článek s titulem "Kdo byl a kdo nebyl agentem?", zveřejněný v Československém týdeníku v New Yorku, vydaném 22. října, 1992, jehož autorem je sám vydavatel pan Petr Bísek, "voní" spíše "objednávkou" než seriózním novinářským ověřením faktografie daného téma.

Domníváte se tedy, že zmíněný článek byl napsán s cílem obrany paní Škvorecké?

O tom jsem přesvědčen. Dokonce mi svým obsahem připomíná diletancky zpracovanou dezinformaci. Ve

"HISTORIK"

stejném článku se totiž autor snaží, ač tisíce kilometrů vzdálen od místa děje, zlehčovat pravdivost seznamů i když, jak sám přiznává, je nikdy nečetl a ví o nich jen tolik, že byly vydány. Bez znalosti původu těchto informací, navíc, dezinformuje své čtenáře dalším tvrzením, že "většina občanů republiky nebere seznamy vážně". V tomto případě jde sice o nedodržení žurnalistické etiky, ale u amatéra pana Bíska je toto nepodložené tvrzení omluvitelným jako tvrzení, že zveřejnění tajného dokumentu na severoamerickém kontinentu by bylo "pravděpodobně středem zájmu mnoha právníků". Tím na sebe prozrazuje neznalost tiskového zákona země ve které nejen žije, ale dokonce vydává noviny a plete si jeho znění se zněním tiskových zákonů států s totalitními režimy! V tiskových zákonech všech demokratických států je totiž zakotveno, že autor článku či informace, pokud jde o pravdivý, podložený obsah, není povinen sdělit pramen svých informací a není trestným ani v tom případě, kdy se jedná o "tajný" dokument za předpokladu, že nebyl získán prostřednictvím spáchání trestného činu, ale způsobem běžným v praxi žurnalistiky. Relativně trestného činu se v takovém případě mohla dopustit maximálně osoba pověřena utajením dokumentu. Jenže profesionální novinář za takovou osobou pro kopii dokumentu, o který má zájem, nikdy nejde. Faktem také je, že "tajným" zůstává jen to co je známo jednomu člověku. V případě vědomosti dvou a více lidí už nemůže být o "tajemství" žádné řeči.

Domníváte se, že názory obsažené v článku "Kdo byl a kdo nebyl agentem?" zveřejněném v Československém týdeníku v New Yorku jsou věcně nepodložené?

O tom nemůže být pochyb. Panu Bískovi "uniklo", že zveřejněné seznamy residentů, držitelů konspiračních bytů a agentů StB byly vytištěny, bez jakýchkoliv úprav, z kopie computerové diskety, kterou měla k dispozici parlamentní komise vyšetřující události 17. listopadu 1989. O pravosti zveřejněných seznamů svědčí také skutečnost, že generální prokurátor ČSFR nepodal na vydavatele Necenzurovaných novin žalobu pro "podvod". Dokonce nepodal žalobu ani z důvodů "zrazování státního tajemství". Žaloba, jak je v takových případech porušení zákona zvykem, nebyla z titulu úniku informací podána ani na "neznámého pachatele"! Po zrušení Státní bezpečnosti se už totiž o žádné "státní tajemství" jednat nemůže. Mohlo by sice zůstat zachováno v případě, že by agenty StB, ve stejném smyslu, převzalo ministerstvo vnitř nebo některá z jeho složek. To se však nestalo a svědčí o tom skutečnost, že ani v tomto směru nebyla na vydavatele Necenzurovaných novin žaloba podána. Kdyby podána byla svědčilo by to naopak jen o starých metodách a ne o demokracii v ČSFR. Přesto jsem ale přesvědčen o tom, že kdyby tady nějaká zákonná cesta k podání žaloby na vydavatele byla, kdyby byl vydáním seznamu v něčem porušen zákon, třeba jen zdánlivě, už dávno by levičácký tisk uvedl výčet paragrafů, které byly porušeny. O tomto názoru, vzhledem ke skutečné situaci v Československu a "dychtivosti" levičáků dokázat zastáncům demokracie jakoukoliv "nezákonnost", nemůže být pochyb.

Pokračování příští středu

Hlas času...

dál tím víc hlučícímu domovu, k čím dál tím míň lidskému městu. Rozhodnut nestát již odtržené stranou, neútkat již nikdy před skutečností do nějakého svého ticha. Odhodlán postavit se na stranu těch, kteří budou chít zabránit aby se lidé opět začali mezi sebou vraždit a pobíjet. Cítil v sobě strach, ale již věřil, že zde existuje cosi, co jej ochrání a dodá mu síl. Jen když se vydá správnou cestou. A tu již přece našel!

Prorok Nikodem, Praha